

Hồi Đầu

Contents

Hồi Đầu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	28
15. Chương 15	30
16. Chương 16	33
17. Chương 17	35
18. Chương 18	37

Hồi Đầu

Giới thiệu

Edit:MinorthingBeta:He LingThể loại: Hiện đại, chủ công, ngược tra, trước ngược công sau ngược (não tàn) thụ, chất lượng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoi-dau>

1. Chương 1

Đêm đã rất khuya, thoáng nghe tiếng thở của Diệp Du bên người, tôi từ từ mở mắt.

Thật ra đối với tôi mất ngủ là chuyện thường. Từ lúc mất đi Diệp Du bảy năm trước, dường như mỗi ngày tôi đều khó đi vào giấc ngủ.

Mười năm trước đây, nếu không gặp Diệp Du thì sao nhỉ, thật không tưởng tượng được mình sẽ vì một người như vậy mà tự dày vò.

Thuở nhỏ tôi đã là một cô nhi, tôi nhớ rõ, trong thế giới của tôi cũng chỉ có bản thân mình. Tôi không vì bị cha mẹ vứt bỏ mà đâm ra oán hận họ, bởi tôi hiểu rõ tình cảm của mình thật ra khá lạnh nhạt, hướng

chỉ tôi chưa từng cảm nhận qua sự chăm sóc dịu dàng từ gia đình, vì lẽ đó không có đau khổ khi mất đi.

Lúc ở cô nhi viện, không ai muốn đến gần tôi, mà tôi cũng lười để ý bọn họ, cho nên từ nhỏ đến lớn không có một người bạn nào trò chuyện cùng. Nhưng tình cảnh này cũng khiến tôi vui mừng, đơn giản vì tôi không thích giao thiệp nhiều với người khác, càng hiểu được, không người nào vì thiếu ai đó mà không thể tồn tại.

Khi tôi bước qua tuổi mười ba thì chuyển đi khỏi cô nhi viện, vì thành tích nổi trội xuất sắc nên rất nhiều trường học khác tranh nhau mời mọc, nhưng tôi lại không lựa chọn trường tốt nhất trong số đó, mà chọn một môi trường coi như không tệ, do họ có thể cung cấp phòng ngủ một người, cùng với gói học bổng toàn phần 10 ngàn tệ trao một lần.

Tôi nhớ lúc bắt đầu học trung học, tôi không còn về thăm lại cô nhi viện nữa, đồng thời không nhận bất cứ sự giúp đỡ gì từ họ. Không phải do lòng tự ái, đơn giản vì ghét phải liên lụy quá nhiều với người khác.

Trong ba năm trung học, ngoại trừ làm thêm ra tôi chỉ biết lao đầu vào học hành, vì tôi hiểu nếu muốn sống theo cách mình thích, nhất định phải đứng ở một độ cao nào đó, cho nên ba năm nhìn xuống, tôi chưa bao giờ bị đẩy khỏi vị trí hàng đầu. Nhờ việc làm thêm cùng học bổng mỗi kỳ, cuộc sống của tôi không đến nỗi chật vật lắm.

Sau đó với kết quả học tập đứng nhất toàn trường, tôi thi đậu vào một trường cấp ba xuất sắc nhất thành phố, có điều chuyện phiền não của tôi cũng bắt đầu từ đây.

Mười sáu tuổi, là thời điểm nhanh chóng phát dục của con trai, lần đầu kiểm tra sức khỏe tôi đã biết vóc dáng mình cao đến 1m78.

Đối với tướng mạo của mình, tôi vẫn không quan tâm lắm, nhưng không tránh được việc bị nữ sinh ở các lớp hay đổ mắt cầm quà hoặc thư tình đưa tới, cuối cùng kết quả luôn là các cô gái phải bưng mặt khóc chạy đi, sau đó không thấy trở lại nữa.

Diệp Du xuất hiện vào đúng lúc này.

Khi cậu ấy ngượng ngùng từ trong góc bước ra cũng là lúc cậu bày tỏ với tôi, tôi quả thật sửng sốt. Tuy trước đây nhận được vô số lời thổ lộ, nhưng bị một người con trai tỏ tình thì đây là lần đầu tiên.

Quý thần xui khiến thế nào mà tôi chấp nhận ngay, vì thấy hiếu kỳ vả lại cảm giác khá mới mẻ.

Thời gian quen nhau trôi qua rất bình thường, không có gì khác biệt so với cuộc sống trước đây, chỉ là bên cạnh tôi có thêm một cái đuôi, mỗi lần quay người nhìn Diệp Du đều có thể thấy trong mắt cậu tràn ngập lòng ái mộ và niềm vui sướng, khi đó tôi bắt đầu cảm thấy trái tim đã thay đổi, dần dần để ý Diệp Du nhiều hơn, tôi bắt đầu thích cậu mỉm cười, bắt đầu nhận ra mình không thể rời xa cậu.

Diệp Du rất thích theo tôi, bất luận tôi đang làm gì, cậu đều thích yên lặng ngồi bên cạnh vậy thôi, tôi từng nghĩ cậu cứ làm việc của cậu, nhưng cậu đều đổ mắt nói rằng chỉ muốn chờ bên cạnh tôi.

“Muốn chờ bên cạnh tôi.” Có lẽ loại người này cũng chỉ có Diệp Du, khi đó tôi đã nghĩ vậy, trong lòng bỗng dưng thấy mềm mại lạ thường.

Sau này có một lần Diệp Du tham gia tụ hội cùng đám bạn học, lúc về ký túc xá là đã say đến mức không nói chuyện rõ được nữa, tôi thật nghi ngờ cậu ấy say thành bộ dáng này mà còn có thể tìm đường về ký túc xá chính xác không sai một ly.

Tôi vừa dìu cậu đi vừa nghe cậu lải nhải thao thao bất tuyệt, nội dung lời cậu nói tất cả đều liên quan đến tôi.

Tim tôi như bị siết lại, có chút hô hấp không được, nhưng là thứ trong lồng ngực đang đập đến điên cuồng. Tôi đỡ Diệp Du lên giường, rồi bị cậu kéo lại ngã đè trên người cậu, hai gò má Diệp Du ửng hồng, mở to mắt mộng lung nhìn tôi, tôi nhìn cậu ngây ngẩn, sau đó cúi xuống hôn môi cậu, Diệp Du ôm tôi không buông tay, cũng bắt đầu hôn lại rất nhiệt tình.

Chuyện xảy ra sau đó là không thể ngăn cản, tình dục nhanh chóng ập tới lại còn rất mãnh liệt, lúc tôi tiến vào cơ thể cậu, Diệp Du khóc nức lên. Tôi cho rằng mình làm cậu đau, vốn đang muốn đứng dậy không ngờ cậu lại ôm chặt lấy tôi nức nở bên tai nói “Tần Kỳ, em thích anh.”

Lúc ấy là lần đầu tiên tôi có ý định muốn sống bên cạnh người con trai này cả một đời.

Nhưng bao giờ cũng có những việc khiến người ta trở tay không kịp.

Diệp Du rời đi không một lý do.

Chẳng hề để lại một câu một chữ nào, cứ thế rời khỏi cuộc sống tôi.

Đến tận bây giờ đã bảy năm.

Thật sự tôi không muốn nhớ lại đoạn thời gian đó nữa.

Uống đến say khướt, rồi tiếp xúc da thịt vô độ với những phụ nữ không quen biết. Ngày nào cũng ngập ngụa trong những đôi môi đỏ mọng và giày cao gót.

Thế là tên Trần Trạch Nam kia cứ phải liên tục mang tôi từ những địa điểm khác nhau kéo về nhà hắn. Tôi cũng không rõ quá trình diễn ra như thế nào, chỉ biết mỗi lần tỉnh lại đều thấy hắn ngồi trước giường nhìn tôi.

Trần Trạch Nam là người quen thời đại học, mà hắn cũng chẳng phải bạn cùng khóa, hắn là một tay đầu sỏ xã hội đen.

Là anh cả trong hắc bang, nhắc đến mà buồn cười, không ngờ tôi còn có thể gặp phải một người có thân phận như vậy.

Tôi cũng không rõ lắm tại sao chứng kiến cuộc sống hỗn loạn của tôi như thế mà hắn còn muốn làm bạn, hơn nữa tình bạn này, còn là hắn chủ động kết giao.

Nhưng thật cảm ơn hắn, bên cạnh tôi như thế bảy năm trời.

Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi đảm nhiệm vị trí thiết kế cho một công ty cực kỳ nổi tiếng, cuộc sống tựa hồ phát lên thuận lợi vô cùng, tôi nghĩ rằng cái gì cần phải quên thì nên quên đi.

Nhưng sau bảy năm, Diệp Du lại đột nhiên xuất hiện trong thế giới của tôi lần nữa.

Lúc tôi nhìn thấy cậu, cậu đã trưởng thành hơn, không còn ngây ngô trước mặt tôi như thuở nào.

Tôi nhận ra mình vẫn chưa quên được cậu, tôi tha thiết muốn biết lúc trước tại sao lại đột ngột rời đi, tôi chạy đến nắm tay cậu, kéo cậu vào phòng làm việc trước bao ánh nhìn trừng trừng của mọi người xung quanh.

Diệp Du dường như cũng ngỡ ra, cậu ngỡ ngác nhìn tôi, không có bất kỳ phản kháng nào, nhưng khi phục hồi tinh thần lại thì cậu giật tay ra khỏi tay tôi.

“Thiết kế Tần, xin anh hãy tôn trọng một chút!” Cậu nổi giận gào lên với tôi, xưng hô kính ngữ khiến tôi thấy xa cách.

“Khi xưa tại sao bỏ đi mà không nói câu nào?” Kỳ thực trong lòng tôi cảm thấy mình thật may mắn, hy vọng cậu nói ra được một lý do.

Diệp Du cứng một hồi, sau đó cười khổ nhìn tôi, “Chẳng lẽ nguyên nhân tôi ra đi anh còn chưa biết?”

“Lúc trước em không nói một tiếng đã rời đi, làm sao anh biết được?”

“Vốn dĩ anh không hề thích tôi đúng không? Ngay ở... Sau ngày đó, tôi đã lấy hết can đảm hỏi anh có thích tôi không, thế nhưng anh chỉ khinh thường cười cợt. Đúng, tôi thích anh, và tôi cũng không cho phép anh giẫm đạp lên tình cảm của tôi như thế!”

Đối với lý do này, quả thực tôi muốn đỡ khóc đỡ cười, chỉ vì vậy, cậu liền im lặng rời khỏi tôi không nói một câu? Trong nháy mắt tôi cảm giác quãng thời gian phóng túng sa đọa thuở ấy chẳng khác nào một trò cười.

Tôi tức giận, phẫn hận, nhưng tôi nhận ra, tất cả những chuyện này xảy đến đều là do tôi còn yêu Diệp Du.

Nhưng tôi không ngờ, tôi giải thích với Diệp Du hàm nghĩa nụ cười ấy không phải như cậu nghĩ, hết thấy đều là hiểu lầm, Diệp Du vẫn không thay đổi thái độ, cậu bảo chúng ta không thể quay lại như trước kia.

Diệp Du vốn là khách hàng mới của công ty, sau đó tôi với cậu gặp mặt thêm lần nữa, dường như cậu thật sự muốn rũ sạch mọi quan hệ với tôi, cho đến buổi tối hôm nay.

Hôm nay chỉ là công ty có buổi liên hoan, tôi không định tham gia, nhưng nghe nói Diệp Du cũng được mời, tôi do dự một chút rồi vẫn lái xe đi. Lúc đến nơi, Diệp Du đã quá chén, vẫn là dáng vẻ ấy của cậu, coi như qua bảy năm, cũng không biết làm sao từ chối lời mời rượu của người khác.

Tôi đỡ cậu lên xe chở về nhà tôi, khoảnh khắc ôm cậu bước xuống xe, đột nhiên cậu mở to đôi mắt vẫn đang nhắm chặt mà bật khóc nhìn tôi. Cậu nghẹn ngào gọi tên tôi, rồi lại giằng co trên người tôi, tôi không để ý cứ thế mà ôm cậu đi thẳng vào phòng ngủ.

Lúc đỡ cậu nằm lên giường, tôi chợt cảm thấy buổi tối bảy năm trước tất cả dường như đang ùa về, hết thấy vẫn còn có thể trở lại như xưa, như chưa từng thay đổi.

Diệp Du nằm lên giường rồi thì cũng ngừng giãy dụa, nhưng vẫn lẩm bẩm gọi tên tôi, giọng nói tràn ngập ôn nhu của ngày đó. Tôi biết, cậu còn yêu tôi, chỉ là cố chấp mạnh mẽ ngoài bề ngoài.

Tôi lại đoạt lấy cậu một lần nữa, cậu cũng không chống cự.

Không thể quay lại quá khứ sao? Nghĩ đến đây, tôi thở dài, nhẹ nhàng quay đầu ngắm nhìn Diệp Du đang say giấc ngủ.

2. Chương 2

Không biết hôm qua tôi ngủ từ lúc nào, khi tỉnh lại thì người bên cạnh đã đi mất. Tôi cầm điện thoại di động lên, định chuẩn bị gọi cho Diệp Du, lại nghe một ít tiếng động phát ra từ ngoài phòng. Tôi vội đứng xuống giường, chưa kịp mang dép đã mở cửa ra, thì nhìn thấy tay đầu lĩnh hắc đạo Trầm Trạch Nam này đang mặc một chiếc tạp dề không mấy thích hợp đem đĩa trong tay đặt lên bàn ăn. Nghe được tiếng động hắc đầu xoay đầu lại, tầm mắt chuyển xuống dưới chân tôi, lập tức liền cau mày đi tới.

“A Kỳ, sao anh không mang dép? Đất lạnh lắm.” Rồi rất tự nhiên hắc đầu ôm tôi trở về trên giường.

Đối với hành động này của Trầm Trạch Nam tôi không cảm thấy kinh ngạc, dù cơ thể tôi không phải là gây yếu, người này cũng có thể dễ dàng nâng tôi lên quá đỉnh đầu. Thỉnh thoảng được hắc đầu bế kiểu “công chúa” như thế, tôi vốn tỏ vẻ bài xích mãnh liệt, nhưng hắc đầu vì khoảng thời gian ấy hay ôm tôi về nhà nên đã trở thành thói quen, sau đó tôi không hiểu rõ, ở mặt này căn bản hắc đầu cũng chẳng giác ngộ.

Tôi lắc đầu nhìn Trầm Trạch Nam, cứ tưởng Diệp Du, xem ra tên kia bỏ chạy thật rồi.

“A Kỳ, em biết hắc đầu đã trở lại.” Trầm Trạch Nam vừa nói vừa giúp tôi đi dép vào, giọng điệu rất bình thường.

“Ừ.” Tôi đáp một tiếng trầm thấp.

Trầm Trạch Nam đột nhiên ngẩng đầu nhìn tôi một chút, ánh mắt của hắc đầu thật phức tạp, “Anh và hắc đầu về bên nhau?”

“Hôm qua tụi tôi có làm, nhưng sáng sớm nay tên kia chạy mất rồi.” Tôi cười cười, làm ra bộ dáng không sao cả.

“Được rồi, ra ngoài ăn sáng đi.” Trầm Trạch Nam không nói tiếp đề tài đó nữa, đẩy tôi ra phòng ngoài.

Tôi cắn ổ bánh mì được nướng vừa giòn, rồi buồn cười nhìn Trầm Trạch Nam còn mặc tạp dề, da mặt hắc đầu thật, không một chút đỏ, hắc đầu bình tĩnh cởi tạp dề ngồi xuống cạnh tôi.

“Tôi bảo cậu này Trầm Trạch Nam, cậu như vậy trông có ra dáng một lão đại hắc đạo không? Nếu thủ hạ cậu nhìn thấy cậu thế này, uy tín cậu nát bét hết.”

“Bọn chúng làm gì có cơ hội nhìn được bộ dạng này của em, nếu lỡ thấy em sẽ băm bọn chúng cho chó ăn liền.” Trầm Trạch Nam vừa ăn trứng chiên, vừa đặt sữa bò bên tay tôi.

“Phần tử bạo lực.” Tôi khề hừ một tiếng, sau đó cầm lấy sữa bò uống. Kỳ thực tôi không thích sữa, cũng không thích ăn sáng, đây đều là bị Trầm Trạch Nam ép, bởi vì sau chuyện với Diệp Du thời gian đó tôi uống

rượu đến mức tổn thương dạ dày, rồi không biết bác sĩ nói gì với Trần Trạch Nam, từ đó về sau hẳn buộc tôi phải ăn sáng, uống sữa tươi, kiêng đồ cay. Tôi biết hẳn quan tâm tôi, nên cứ nghe lời hẳn mà làm.

“Đừng sợ, em không bạo lực với anh đâu.” Trần Trạch Nam đưa giấy ăn qua cho tôi, sau đó cầm lấy áo bánh tô trên ghế salông mặc vào.

Lời này đúng là lời nói thật, tôi liếc nhìn hẳn một chút, “Về sau cậu bận việc thì đừng đến đây, tự tay tôi sẽ làm bữa sáng.”

Trần Trạch Nam đang khoác áo thì dừng tay, “Nếu anh thấy phiền phức em sẽ không đến, nhưng anh nhớ bảo Diệp Du phải làm bữa sáng cho anh đấy.”

Tôi sững sờ, hẳn cảm giác tôi chê hẳn vướng bận, “Cậu lại nghĩ bậy cái gì, tôi và hẳn còn chưa trao đổi bất tự, hơn nữa cậu là bạn tôi, gì mà phiền phức với không phiền phức.”

(Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bất tự thiệp” cho nhau, còn gọi là “canh thiệp” hay “bất tự“.)

Trần Trạch Nam gật gật đầu, khom lưng xoa tóc tôi, “Anh nhớ tự chăm sóc tốt bản thân.”

Tôi nghe ra được có chuyện trong chất giọng hẳn, tôi gật đầu rồi đẩy hẳn một cái, “Biết rồi, lần sau không cho phép sờ đầu tôi nữa.”

Trần Trạch Nam cười nhìn tôi, lúc này mới yên tâm rời đi.

Nhìn Trần Trạch Nam đi khỏi, khoe miệng tôi vẫn cong lên mới buông xuống, nghĩ đến Diệp Du, tâm tình có chút buồn bực.

Tôi lấy di động ra, nhìn số của cậu trong màn hình, đây là số được lưu lại với tư cách khách hàng, không biết phải số cá nhân không. Tôi nghĩ nghĩ, vẫn là bấm điện thoại, lần thứ nhất không kết nối được, lần thứ hai có tiếng chuông nhưng không bắt máy, lần thứ ba tút một tiếng đã bị dập, gọi thêm lần nữa thì trực tiếp tắt máy.

Trong lòng tôi bùng nổ cơn giận, làm gì phải trốn tránh đến cùng như vậy?! Tôi lại cầm di động lên gọi người phụ trách công ty, viện lý do công tác hỏi rõ địa chỉ của Diệp Du, tôi liền vọt về phòng thay quần áo, lấy chìa khóa xe xông ra ngoài.

Đến địa chỉ nhà Diệp Du, tôi xuống xe lại gọi điện thoại, vẫn là tắt máy.

Tôi bước tới bắt đầu gõ cửa, không ai trả lời.

Tôi đứng tựa vào cửa chán chường, thấy mình thật khờ quá, liều mạng như vậy lao tới, cũng không suy xét rốt cục cậu có nhà không. Thở dài, sự kiên nhẫn và bình tĩnh của mình cứ gặp Diệp Du là tiêu tan hết.

Đột nhiên di động reo lên, tôi nhìn vào thì thấy người của công ty.

“Thiết kế Tần, đến công ty một chuyến đi, khách hàng không hài lòng dự án vừa rồi, ông chủ bảo muốn anh tự mình tới xem.”

“Được.” Tôi ngẫm nghĩ, dự án gần đây là từ Diệp Du, vốn do tôi phụ trách, kết quả không biết làm sao đột ngột thay đổi người phụ trách, tôi đoán Diệp Du tạm thời quyết định.

Bây giờ cơ hội gặp mặt đã đến tay, có lẽ Diệp Du làm sao cũng không ngờ tới, nghĩ vậy tâm trạng tôi đột nhiên trở nên tốt hơn, khoe miệng cong cong, tôi lái xe chạy thẳng đến công ty.

3. Chương 3

Đến công ty, tôi thấy Diệp Du quay lưng về phía mình, bên cạnh có vài đồng nghiệp thiết kế. Tôi còn chưa đi qua thì người vừa gọi điện thoại cho tôi Tiểu Chu đã gân cổ gọi.

“Thiết kế Tần, nơi này!”

Tôi đi chậm chậm qua, càng đến gần thì thấy thân thể Diệp Du càng căng cứng.

“Diệp tiên sinh, có chỗ nào không hài lòng?” Tôi đến cạnh Diệp Du, lộ ra nụ cười khách khí.

Diệp Du nhìn tôi, xấu hổ cúi thấp đầu, ho một tiếng mới ngẩng lên, chẳng qua sắc mặt đã trở nên đỏ bừng. Tôi hơi cao hơn so với Diệp Du một chút, liếc mắt đã nhìn thấy một dấu vết nhàn nhạt ở cổ cậu, nét cười của tôi dần sâu sắc thêm, Diệp Du nhìn vào mắt tôi, mặt càng ửng đỏ.

“Diệp tiên sinh, anh không thoải mái sao?” Tiểu Chu đứng bên cạnh nghi hoặc nhìn Diệp Du, ân cần hỏi han.

“Không, chúng ta tiếp tục bàn chuyện vừa rồi đi.” Diệp Du chậm rãi bình tĩnh trở lại, chỉ vào một chỗ trên bản vẽ rồi nói ra kiến nghị của cậu.

Tôi xem bản vẽ, cảm thấy kỳ thực Diệp Du có cái nhìn rất khá đối với bề mặt bản thiết kế này, bất quá tôi biết cậu là con trai độc nhất trong nhà, nhất định phải kế thừa phần gia nghiệp của dòng họ.

Đối với chuyện Diệp Du là thiếu gia nhà giàu, tôi đã biết rõ khi bắt đầu đến với nhau, cậu cũng không cố ý giấu diếm tôi.

Giải quyết xong vấn đề công việc, tất cả mọi người nói muốn đi ăn với nhau, tôi thấy Diệp Du có ý định từ chối, liền lên tiếng giải vây cho cậu bảo rằng còn chút chuyện cần thương lượng, đồng thời khi cậu còn chưa kịp phản bác tôi đã kéo cậu ra khỏi công ty.

Mãi đến tận lúc nhét người vào trong xe, đóng cửa lại, tôi mới thở phào nhẹ nhõm ngồi vào ghế lái.

“Tần Kỳ, anh có ý gì?”

“Đợi đến nơi anh sẽ nói cho em.” Tôi nghiêng người qua trao cậu một nụ cười nhẹ, sau đó khởi động xe.

Đại khái khoảng mười phút sau, tôi dừng xe, Diệp Du ngồi bên trong dường như không có ý định bước xuống, tôi quay đầu nhìn cậu, “Xuống xe đi, em vẫn đang trốn tránh anh?”

Diệp Du nhìn tôi thật sâu một chút, sau đó đồng ý xuống xe.

“Tại sao phải đưa tôi đến trường học?”

“Đến trường cũ thì có gì không tốt?” Tôi kéo tay Diệp Du, chậm rãi bước đến gần nơi tràn ngập hết thảy hồi ức giữa chúng tôi.

Tay Diệp Du giật giật, rồi không còn giãy dụa nữa, ngoan ngoãn để mặc tôi lôi kéo, không nói gì.

Tôi đi phía trước cười cười, cảm thấy có lẽ tất cả vẫn còn kịp, còn có thể bù đắp, bất kể quãng thời gian xa cách bấy năm, nhưng việc Diệp Du trốn tránh vẫn làm tôi suy nghĩ không ra.

“Diệp Du, em còn nhớ nơi này không?” Tôi đứng ở cầu thang giữa tầng hai và tầng ba, xoay người cúi nhìn cậu.

“Nhớ rõ.” Ánh mắt Diệp Du hơi mơ hồ, cúi đầu nhỏ giọng trả lời.

“Anh nghĩ hẳn là em cũng biết,” Tôi cúi đầu nghiêm túc nhìn cậu, “Trước đây anh không có bất kỳ người bạn nào để trò chuyện, cũng chưa từng tiếp xúc thân mật quá mức với ai, mãi đến ngày đó em đã ngã ngốc lao ra thổ lộ tình cảm với anh.”

“Anh vẫn luôn ghét phải liên lụy quá sâu với người khác, cũng không ưa giao thiệp giữa người với người, thế giới của anh xưa nay chỉ có một mình anh.”

“Nhưng em đã xông vào thế giới của anh, vô cùng mạnh mẽ xé mở ra một phương diện khác bên trong con người anh.”

“Lần đầu tiên anh thích một người, lần đầu tiên anh học được cách quan tâm, lần đầu tiên anh muốn một ai đó tiến vào thế giới của anh.”

“Anh vẫn cảm thấy, không có chuyện một người không thể sống thiếu một người, thế nhưng anh nhận ra anh không thể rời xa em.”

“Em tàn nhẫn bỏ đi như vậy, không để lại cho anh cái gì, đến bây giờ đã bấy năm.”

“Anh vẫn muốn thật sự bên cạnh em cả đời, anh không lừa em.”

“Diệp Du, em còn nguyện ý không?”

Tôi nói không ngừng, nói ra cho Diệp Du toàn bộ ý nghĩ chân thật nhất trong nội tâm không hề giữ lại điều gì.

Chỉ Diệp Du là có thể khiến tôi trở nên như vậy.

Như cậu từng nói lúc trước “Muốn chờ bên cạnh anh”, tôi cảm thấy người đó, chỉ có thể là Diệp Du.

Diệp Du vẫn cúi đầu, nhưng thân thể không ngừng run rẩy và thanh âm nức nở đã nói lên cảm xúc chân thật nhất của cậu. Tôi chậm chậm cúi người ôm lấy cậu, tựa như ôm lấy khoảng cách bảy năm giữa chúng tôi.

Một lúc thật lâu sau, Diệp Du mới nâng hai tay lên, ôm siết lấy tôi.

“Tần Kỳ, tôi nguyện ý.”

Tôi và Diệp Du đi dạo trong trường thật lâu, tận đến khi sắc trời đã tối đen, chúng tôi mới rời khỏi.

Vì tôi lái xe nên quyết định đưa Diệp Du về nhà cậu trước, còn chuyện quay lại yêu nhau, tôi cảm giác bây giờ nói ra hình như vẫn quá sớm.

Đến khi đưa Diệp Du về tới nhà, trời đã hoàn toàn đen kịt.

“Đi thôi, anh muốn xem nơi ở của em.” Chờ Diệp Du xuống xe, tôi dắt tay cậu.

Diệp Du gật gật đầu, không từ chối tôi.

Còn chưa lên lầu, tôi và Diệp Du cùng phát hiện ra một người đang đứng bên ngoài, ánh đèn trên lầu rất sáng, nên chúng tôi có thể nhìn thấy rõ ràng người đang đứng ở kia, là một cô gái.

Thời khắc nhận ra cô gái đó, Diệp Du tựa hồ ngay lập tức giật tay ra khỏi tay tôi.

Lúc tôi còn chưa kịp nghi hoặc, cô gái đã bước lại gần, đồng thời kêu tên Diệp Du.

“A Du, sao bây giờ anh mới về?”

Hóa ra là người quen.

Tôi chuyển tầm mắt qua người Diệp Du, thấy cậu có chút rối loạn.

“Ồ, đây là bạn anh sao?” Người con gái kia có lẽ mới phát hiện sự tồn tại của tôi, tò mò nhìn tôi.

“Chào cô.” Tôi gật đầu với cô gái, đành chấp nhận thân phận bạn bè.

“Hạ Nhu, sao em tới đây?” Diệp Du này giờ vẫn không nói gì rốt cục đã lên tiếng, có điều cậu cũng không có giải thích gì đối với sự cam chịu thừa nhận của tôi.

“Em có gọi di động cho anh đấy, nhưng điện thoại anh tắt máy.” Hạ Nhu vừa nói vừa lấy một cái hộp ra từ trong túi ra, “Ày, đây là mẫu nhẫn đính hôn cuối cùng đã xác định, trước khi đi anh có nói để em làm chủ, nhưng em vẫn cảm thấy muốn cho anh xem qua một chút. Giờ đến nhà anh cũng là vì chuyện này.”

“Nhẫn đính hôn?” Tôi trở mắt nhìn Diệp Du, nhận ra ánh mắt của cậu đối với tôi có chút né tránh.

“Đúng vậy, tôi với A Du sắp đính hôn.” Nói xong Hạ Nhu liền đi lên trước ôm lấy cánh tay Diệp Du, “Anh là bạn của A Du, cũng nên đến dự chứ?”

Tôi há miệng, phát hiện cái gì cũng không nói nên lời.

Thì ra không chỉ là người quen, còn là vợ chưa cưới.

Nên mới vội vàng bỏ tay tôi ra như vậy sao?

Hết chương 3.

4. Chương 4

Diệp Du từ đầu đến cuối đều không nói gì nữa.

Cậu không chịu giải thích rõ thân phận bạn bè của tôi như vậy, khác nào cậu cũng không phủ nhận thân phận “vợ chưa cưới” của Hạ Nhu.

Tôi nhắm chặt mắt, cảm giác không chịu được nổi đau như cắt vào ruột gan.

“A Du, lên lầu chứ? Đứng đây làm gì.” Hạ Nhu quay sang Diệp Du mỉm cười ngọt ngào, sau đó nhìn tôi hơi nghi hoặc.

Thật sự tôi không còn sức để nói gì nữa, tôi không muốn nhìn đến Diệp Du, cứ như vậy xoay người, khổ sở chạy đi.

Tiếng gọi của Diệp Du vang lên phía sau, nhưng tôi vẫn không dừng bước.

Tôi nhanh chóng vào xe, dùng sức đóng cửa lại, vội vàng đi mất.

Dọc đường đầu óc tôi trống rỗng, chẳng suy nghĩ được gì, trong lòng đau đớn như bị thiêu đốt.

Đến nhà, tôi dừng xe, vẫn không vội lên lầu.

Tôi mệt mỏi gục đầu vào tay lái, trong phút chốc chẳng biết nên làm thế nào bây giờ.

Tôi không thể không thừa nhận, Diệp Du định đoạt mọi vui buồn sướng khổ của tôi.

Cậu có thể khiến cho tôi đi ra từ thế giới nội tâm đóng kín để rồi tiếp nhận tình yêu của cậu, cũng có thể ném tôi vào địa ngục bất cứ lúc nào.

Cậu đáp ứng lời hứa ở bên tôi cả đời, nhưng ngay sau đó liền cho tôi biết, cậu còn có một vị hôn thê.

Trong bảy năm này, tôi biết mình mơ hồ có ý niệm chờ đợi cậu, đồng thời còn hao hết tâm tư đi tìm kiếm tung tích cậu.

Tôi yêu cậu, cố chấp với cậu, thật liều mạng.

Tôi nỗ lực trở lại như trước đây, để vị trí duy nhất bên cạnh mình dành riêng cho cậu.

Nhưng là, thì ra có tình cảm với một người là chuyện khó chịu như vậy sao?

“A Kỳ! A Kỳ anh sao thế! Mau mở cửa xe!”

Bên tai truyền đến giọng nói đầy nôn nóng, tôi ngẩng đầu lên thì thấy Trầm Trạch Nam gõ cửa kính xe, vẻ mặt kinh hoảng.

Tôi lắc lắc đầu với hắn, tỏ vẻ không có chuyện gì, rồi mở cửa ngay lập tức. Trầm Trạch Nam kéo tôi ra ngoài, sau đó tỉ mỉ xem xét tôi từ trên xuống dưới, rồi thở hắt ra.

“Làm em sợ muốn chết, vừa lúc em chuẩn bị sang nhà anh, đã nhìn thấy xe đậu chỗ này, sao anh không lên?”

Tôi nhìn ánh mắt quan tâm của Trầm Trạch Nam, bất chợt trong lòng cảm thấy chua xót, hốc mắt hơi nóng, tôi trừng nhìn hắn, “Trạch Nam, tôi đói.”

Ngồi trên sofa, hai mắt tôi dán lên trần nhà, trong phòng bếp phát ra tiếng kim loại va chạm nghe lách cách, là Trầm Trạch Nam đang nấu này nọ.

Tự nhiên tôi nhớ ra, hình như trừ bữa sáng hôm nay mình chưa ăn gì cả, sau đó lười kéo Diệp Du đi dạo quanh trường học, thấy trong lòng tràn đầy sung sướng rồi, không còn cảm giác đói nữa.

Vừa nghĩ đến Diệp Du, lòng tôi lại đau nhói, tôi dứt khoát đứng lên đi vào phòng bếp xem Trầm Trạch Nam, không muốn một mình ở ngoài này cứ miên man suy nghĩ.

“Cậu nghĩ sao lại muốn sang đây?” Tôi dựa cửa phòng bếp, nhìn Trầm Trạch Nam đang bận rộn bên trong, bộ dạng này của hắn đúng là rất hiền lành, bảo hắn là tên đầu lĩnh hắc đạo tay nhuộm đầy máu xem mạng người như cỏ rác chắc sẽ không ai tin.

“Em không yên tâm về anh.” Hắn thản nhiên đáp lại một câu, chăm chú cắt lấy thịt.

Tôi bật cười, “Đến khi nào cậu mới yên tâm về tôi?”

“A Kỳ,” Trầm Trạch Nam buông dao trong tay, xoay qua nhìn tôi rất nghiêm túc, “Lẽ nào thật sự không phải hắn thì không được?”

Tôi bị câu hỏi này của hắn làm sững sốt, sau mới hiểu hắn khẳng định nhìn ra tôi vì Diệp Du đã trở nên mất hồn mất vía rồi.

Nhưng vấn đề này, tôi thực sự không thể trả lời.

Trầm Trạch Nam bước tới, hai tay đặt lên vai tôi, lại hỏi lần nữa, “Thật sự không phải hắn thì không được?”

“Hôm nay cậu ấy đã đồng ý ở bên tôi.” Tôi nhìn Trầm Trạch Nam, cảm giác tay hắn chợt run rẩy một chút, “Thật sự tôi thấy rất vui, tôi biết cậu ấy nhất định còn yêu tôi, dù trước đây không biết vì sao cậu ấy rời đi bảy năm, tôi cũng hiểu được không tính toán làm gì.”

“Nhưng cậu biết hôm nay tôi gặp ai không? Một cô gái cầm nhẫn cưới tìm đến cậu ấy, nói là hôn thê của cậu ấy.”

Tôi nhếch nhếch khóe miệng tự giễu, “Chưa bao giờ tôi khó chịu như vậy, vẻ mặt của cậu ấy khiến tôi cảm giác mình lúc đó giống như một tình nhân bí mật không thể để ai nhận ra.”

Đột nhiên Trầm Trạch Nam không hề báo trước mà đánh một quyền thật mạnh vào cạnh bên kệ bếp, cả người bùng nổ một luồng tức giận, “Hôn thê?! Lẽ nào hắn định sau khi kết hôn sẽ cho anh làm tình nhân trong bóng tối?!”

Tôi ặc một tiếng, nhìn phiến đá cẩm thạch trên kệ bếp dính ít vệt máu, lại nhìn tay của Trầm Trạch Nam, quả nhiên toàn là máu.

“Trầm Trạch Nam, lúc cậu nổi nóng có thể đừng thấy cái gì đánh cái đó được không?”

“....”

Được rồi, một lòng đau thương của tôi đều bị cú đánh của hắn đập tan hết, tôi bật cười, rồi lôi Trầm Trạch Nam ra khỏi bếp để hắn ngồi trên sofa, sau đó chạy vào phòng ngủ lấy hòm thuốc.

“Nắm đấm thép của cậu không phải dùng với mục đích như vậy chứ?” Tôi vừa giúp băng bó, vừa cười nhạo hắn.

“A Kỳ, anh không biết em may mắn thế nào khi gặp được anh đâu, nên em luôn hy vọng anh một đời trải qua luôn hạnh phúc.” Về mặt Trầm Trạch Nam chăm chú nhìn tôi, biểu cảm này làm tôi không hiểu lắm.

“Được rồi, để tôi làm nhẹ tay, những lúc như thế này không cần lấy lòng tôi đâu.”

Trầm Trạch Nam thở dài, không nói gì thêm.

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, cảm giác bây giờ Trầm Trạch Nam có vẻ rất khổ sở.

5. Chương 5

Lại một đêm mất ngủ.

Tôi thở dài, dứt khoát bật đèn ngồi dậy, rồi lấy ra một cái hộp từ ngăn tủ bên cạnh.

Ở trong có một quyển sách, còn vài món trang sức nhỏ khá tinh xảo.

Những thứ này đều là của Diệp Du tặng tôi lúc trước, tôi chưa từng nói cho cậu, tôi vẫn giữ gìn cẩn thận.

Hiện tại những thứ này trở nên châm biếm lạ thường, nhưng tôi không có ý định vứt đi.

Cứ hận cậu che giấu, hận cậu làm tôi trở tay không kịp, vậy mà tôi còn thương cậu.

Ý niệm này khiến tôi cảm thấy hoang đường và căm giận.

Đúng vậy, tôi dựa vào sau tường, tôi yêu cậu lâu như thế, làm sao có thể bảo không yêu thì sẽ ngừng yêu ngay được.

Chỉ là giờ đây đoạn tình cảm này đem lại cho tôi vô vàn thống khổ.

Tôi cảm giác chính mình đang không ngừng lún sâu xuống đầm lầy, không thể bước tới cũng chẳng còn đường lui.

Buông chiếc hộp trong tay, tôi nhìn đồng hồ, đã bốn giờ rạng sáng.

Đứng dậy mặc quần áo vào, tôi chạy ra phòng khách mở TV, ngồi trên sofa bắt đầu giết thời gian.

Xem một chút tôi chợt nhớ tới Trầm Trạch Nam, hôm qua tốn sức dủ lấm mới đuổi được người này về, không thì dám hẳn ở lại bên cạnh nhìn tôi ngủ cả đêm mới an tâm được, nghĩ đến đây có chút nhịn không được bật cười, mỗi lần nghĩ tới Trầm Trạch Nam, tâm trạng tôi bỗng trở nên dễ chịu hơn một ít.

Có lẽ cái gọi là bạn bè, chính là như vậy.

Ngồi sofa nghĩ đông nghĩ tây lung tung, thời gian cũng chậm chậm trôi đến bảy giờ sáng.

Suốt một đêm không ngủ, tôi cũng không thấy mệt lắm, đứng dậy đi rửa mặt thay quần áo, sau đó trực tiếp đến công ty.

Lúc tới nơi, tôi thấy Diệp Du nhìn tôi với một đôi mắt sưng lên.

Vốn tâm tình đã thoáng bình tĩnh trở lại, chốc lát lại trở nên rối loạn.

Tôi buồn bực kéo kéo caravat, trực tiếp không nhìn đến Diệp Du với dáng vẻ đáng thương đang đứng trước mặt, nhưng khi tôi đi lướt qua cậu, lại bị cậu kéo tay.

“Tần Kỳ, anh nghe tôi giải thích!” Diệp Du nhìn tôi khẩn cầu, lời kéo tay tôi thậm chí còn hơi run rẩy.

Tôi chịu không nổi bộ dạng này của cậu, lòng tôi càng rối tinh rối mù, gạt tay cậu ra, tôi lạnh lùng nhìn cậu, “Diệp tiên sinh, đây là giờ làm việc, xin đừng vì việc tư mà quấy rầy tôi.”

“Tần Kỳ, sự tình không phải như anh nghĩ! Hạ Nhu đúng là vợ chưa cưới của tôi, nhưng...”

Chính tai nghe Diệp Du thừa nhận Hạ Nhu là vợ chưa cưới, tôi càng không muốn nghe cậu giải thích bất cứ điều gì, liền xoay người bước vào thang máy bỏ lại Diệp Du ở phía sau.

Trong khoảnh khắc thang máy đóng kín lại, tôi ngẩn ngơ nhìn vẻ mặt kinh hoàng của Diệp Du, biểu tình ấy khiến tôi bỗng sinh ra một loại ảo giác.

Có lẽ Diệp Du cũng yêu tôi giống như tôi yêu cậu vậy.

Tôi không làm được việc gì với tâm trạng rối rắm lúc này, bèn tựa lưng vào ghế dựa, trong đầu chợt lóe lên biểu tình kinh hoàng của Diệp Du vừa rồi.

Tôi phát hiện mình thật sự không nhìn ra được tâm tư của cậu, đôi khi tôi cảm giác cậu đem tình cảm của tôi dành cho cậu mà giấu dưới chân, lại có lúc thấy cậu trân trọng tôi vô cùng.

Không biết vì sao, tôi đứng lên không tự chủ được, rồi chậm rãi bước qua cửa sổ sát đất bên cạnh, một khắc nhìn xuống đó, không hiểu đến cùng thì tôi đang hy vọng điều gì.

Diệp Du thật sự đứng ở dưới lầu.

Cậu ngửa đầu, tầm mắt hướng lên phòng làm việc của tôi, lúc thấy tôi xuất hiện bên cửa sổ, lập tức lấy di động ra.

Sau đó điện thoại tôi rung lên, tôi nhìn thông báo biểu thị, cuối cùng vẫn nhấn nút nghe máy.

“Tần Kỳ! Anh đừng cúp máy! Có thể nghe tôi giải thích được không?” Giọng nói Diệp Du hoảng loạn từ đầu dây bên kia truyền đến.

“Được, cậu cảm thấy chuyện này còn giải thích thế nào được nữa?” Tôi nhìn xuống chỗ Diệp Du, vẫn đồng ý tiếp nhận.

“Hạ Nhu đúng là hôn thê của tôi, nhưng tất cả đều do cha mẹ tôi tự tiện làm chủ! Tuy bị ép buộc đính hôn, nhưng đó là trước khi gặp lại anh... Tôi không ngờ còn có thể gặp lại anh.”

“Sau đó thì sao? Bây giờ cậu định làm thế nào?”

“Hôm ấy cô ta đến quá đột ngột, tôi nhất thời hoảng hồn nên mới có phản ứng như vậy, tôi thật nghiêm túc đối với anh! Lúc đó không kịp để nói anh biết chuyện này là lỗi của tôi. Tần Kỳ, tôi sẽ xử lý ổn thỏa, tôi không kết hôn với cô ta đâu! Anh tin tôi được không?”

Tôi thở dài, “Cậu đi đi, hiện tại trong lòng tôi rất loạn.”

Nói xong tôi không quan tâm Diệp Du gọi tên tôi ở đâu đây bên kia mà cúp máy.

Đề nén cảm xúc đang cuộn cuộn trong lòng, tôi thở hắt ra một hơi, rồi lao đầu vào công việc.

Không để ý thời gian đã trôi qua vài giờ, tôi đuổi thất lưng, nhìn ra ngoài cửa sổ theo bản năng, lúc này mới thấy thì ra trời đổ mưa.

Diệp Du hẳn là đi rồi? Vừa nghĩ vậy, tôi lại không yên tâm bước ra cửa sổ nhìn xuống.

Mưa rất lớn, cách một tấm kính thủy tinh nhìn ra bên ngoài mọi thứ đều có chút mơ hồ không rõ, nhưng tôi vẫn nhận ra được Diệp Du.

Cậu vẫn chờ ở vị trí cũ, không hề rời đi.

Tim tôi đập mạnh một chút.

Tôi trừng mắt nhìn, thấy Diệp Du vẫn đứng ngay đó, tôi không nhìn lầm.

Tôi lấy điện thoại ra, đang định gọi vào số Diệp Du, suy nghĩ một chút lại thả xuống, sau đó cầm ô dự bị thường ngày trong phòng chạy thẳng xuống lầu.

Lúc xuống đến nơi mới thấy rõ ràng tình trạng của Diệp Du, toàn thân cậu đều ướt sũng, lẻ loi đứng dưới mưa, vẫn không ngừng thu hút ánh mắt dò xét của người đi đường, nhưng cậu hoàn toàn không để ý, vẫn ngửa đầu nhìn lên phòng làm việc của tôi.

Tôi nhanh chóng tiến đến, đem ô che khuất đỉnh đầu của cậu, cậu đột nhiên bình tĩnh như thế, quay đầu nhìn tôi, miệng không kèm chế nhếch lên, không che giấu được những giọt nước mắt sắp rơi.

“Tần Kỳ, thật sự tôi không dám rời khỏi nơi này, tôi sợ đi rồi, sẽ không thấy được anh nữa.” Cậu vừa nói vừa ôm chặt lấy tôi.

Lời nói khẩn cầu của Diệp Du, đáng người khổ sở, dù từng hành động ấy có đáng thương thế nào cũng không làm tôi chịu thua, nhưng ánh mắt khác thường của người đi đường lui tới cứ dừng tại trên người tôi và Diệp Du, cuối cùng tôi chịu không nổi nữa nâng tay trái lên ôm lấy Diệp Du.

Cậu thương tôi giống như tôi thương cậu.

Trong nháy mắt tôi đã thật sự nghĩ vậy.

6. Chương 6

Tôi cởi áo khoác phủ lên thân mình đang run vì lạnh của Diệp Du, suy nghĩ một chút, vẫn là nên dẫn cậu về nhà mình.

Lúc vừa mở cửa, tôi đã nhìn thấy Trần Trạch Nam đặt giày ở bệ trước, trong phòng bếp truyền ra ít tiếng động.

“A Kỳ, anh...” Hẳn là Trần Trạch Nam nghe được tiếng mở cửa, hẳn đi ra, có điều nói được nửa câu liền ngừng lại khi thấy tôi ôm một người.

“Trạch Nam, cậu giúp tôi pha ít nước nóng trong bồn tắm được không, cậu ấy mắc mưa.” Tôi ôm Diệp Du, có thể cảm nhận được cậu đang phát run.

Ánh mắt Trần Trạch Nam không hảo cảm liếc nhìn Diệp Du, tôi nghĩ nghĩ, tuy Trần Trạch Nam đã quen thuộc cái tên Diệp Du này như cháo, nhưng đây là lần đầu tiên họ gặp mặt.

“Cậu ấy là Diệp Du.”

“Tôi biết,” Trần Trạch Nam chuyển tầm mắt từ trên người Diệp Du sang tôi, sau đó hần bước lại gần, đón lấy Diệp Du từ tay tôi, “Anh đừng ôm hần, cả người hần ướt nhẹp, anh mau thay quần áo đi.”

Tôi buồn cười liếc hần một cái, biết hần khẳng định không vừa mắt Diệp Du, suy cho cùng trước giờ không ít lần hần tỏ ra phản nộ đối với Diệp Du trước mặt tôi.

Tôi không giành với hần, để mặc hần kéo Diệp Du sang một bên mà tiến vào phòng ngủ. Trước khi vào tôi ngó Diệp Du một chút, phát hiện môi cậu trắng bệch cả, cậu nghi hoặc liếc nhìn tôi, tôi vén phần tóc ướt đầm trước trán của cậu qua một bên, “Hần là bạn tôi, Trần Trạch Nam.”

Diệp Du gật gật đầu, theo Trần Trạch Nam bước vào buồng tắm.

Đợi tôi thay quần áo trong phòng ngủ xong, sau đó lúc đang chọn ít đồ khác của mình đưa Diệp Du thì phát hiện Trần Trạch Nam đứng ngay cửa phòng nhìn tôi.

“Tôi biết cậu muốn hỏi gì.”

Trần Trạch Nam nhìn tôi, vẻ mặt hơi khó coi, “A Kỳ, anh đừng dây dưa với hần nữa.”

“Cậu ấy bảo sẽ không kết hôn.” Tôi đi qua vỗ vỗ vai Trần Trạch Nam, “Yên tâm, tôi biết nên làm thế nào.”

“Anh muốn em yên tâm làm sao?” Trần Trạch Nam bất chợt kéo tay tôi lại, xem ra hần rất tức giận, “Bảy năm này em chứng kiến anh trải qua, có bao nhiêu gian nan không còn ai có thể hiểu rõ hơn em, anh biết mỗi lần nhìn bộ dáng kia của anh em khổ sở đến chừng nào không? A Kỳ, anh nghe lời em, đừng lui tới cùng hần nữa. Hần có thể thương tổn anh một lần, rồi cũng sẽ thương tổn anh lần thứ hai.”

“Nếu bảy năm qua cậu nhìn tôi sống, vậy cậu nên biết rõ tình cảm của tôi đối với Diệp Du. Hiện tại hần đã về bên tôi, tại sao tôi phải buông tay? Tôi muốn cố gắng một chút, Trạch Nam, tôi biết cậu lo lắng cho tôi, nhưng đây là chuyện riêng của tôi.”

Trần Trạch Nam trừng mắt nhìn tôi, môi giật giật, nhưng rồi vẫn trầm mặc.

Lúc Diệp Du ra khỏi bồn tắm, sắc mặt cậu cuối cùng hồng nhuận trở lại, cậu hơi thấp hơn so với tôi một chút, nên quần áo mặc vào bị rộng.

Trông cậu vẫn còn vẻ thấp thỏm, tôi cười cười với cậu, “Ở đây ăn cơm đi, Trạch Nam nấu ngon lắm.”

Diệp Du gật đầu, phút chốc ánh mắt cậu trở nên sáng bừng, nhìn giống như con chó nhỏ muốn lấy lòng chủ nhân.

Trần Trạch Nam lườm cậu, biểu tình càng ghê tởm.

Tôi nện hần một cú, “Làm cái mặt ôn hòa một chút được không?”

Hần điều chỉnh cơ mặt lại, trông càng khó coi hơn.

Tôi phì cười một tiếng, rồi cười to lên, cuối cùng cười đến mức ôm bụng dựa vào bàn.

Trần Trạch Nam nhìn bộ dáng của tôi, biểu tình rất cực dần buông lỏng, hần vừa dùng tay vỗ lưng giúp tôi thuận khí, vừa lau đi giọt nước ở khóe mắt rỉ ra lúc tôi cười, “Có vậy mà cũng cười?” Giọng nói hoàn toàn bất đắc dĩ.

Tôi khoát tay, lúc này mới thở được một hơi, ngẩng đầu nhìn qua Diệp Du, thấy cậu giống như có chút mất hứng.

Tôi hơi ngạc nhiên, không biết làm sao tâm tình cậu thay đổi trong chớp mắt.

“Ăn cơm đi, A Kỳ, hôm nay em nấu món anh thích nhất, canh sườn bí đao.” Trầm Trạch Nam cũng liếc Diệp Du, sau đó đặc ý phun ra một câu.

Tôi lườm hắn, cái tên này cố ý đây mà.

Diệp Du nhìn tô canh sườn bí đao, rồi cầm lấy muống múc cho tôi một chén, “A Kỳ, ăn cơm đi.”

Tôi cúi đầu, hoàn toàn không thèm quan tâm hai người kia nữa.

Cơm nước xong, Diệp Du và Trầm Trạch Nam tranh nhau chạy vào nhà bếp, tôi nhìn hai người không nói gì, chẳng hiểu họ phát điên cái gì đây.

“Trạch Nam, cậu về trước đi.” Tôi ngăn lại tay cầm chén của hắn, thuận thế đem luôn chén bát qua tay mình.

“Hôm nay tôi không có việc gì làm.” Trầm Trạch Nam bình tĩnh nói dối không chớp mắt.

“Tôi thì có việc đấy.” Tôi cố ý tứ liếc nhìn Diệp Du, Diệp Du lập tức đỏ mặt lan đến tận cổ.

Trầm Trạch Nam bị một câu nói này của tôi làm đứng hình, không mở miệng nữa, hắn gật đầu, lấy y phục trên sofa mặc vào, liếc nhìn tôi với vẻ mặt phức tạp, sau đó rời đi.

Tôi nhìn Trầm Trạch Nam đóng cửa lại, mới dọn dẹp chén bát trên bàn ăn vào nhà bếp.

Diệp Du đang vặn nước rửa chén, tôi đặt chén bên cạnh cậu, rồi cẩn thận nhìn cậu chăm chú một lúc.

Rửa được hai ba cái, Diệp Du chịu không nổi ánh mắt chăm chú của tôi như vậy, cậu quay đầu lại, “Sao anh cứ nhìn tôi chăm chăm?”

“Trầm Trạch Nam chỉ là bạn anh.”

“Tôi thấy hắn rất tốt với anh.” Diệp Du cúi đầu, hơi nhỏ giọng, “Anh quen biết hắn bao lâu rồi?”

“Bảy năm.” Tôi vượt nhẹ lỗ tai Diệp Du, “Suốt thời gian em rời đi bảy năm, hắn vẫn luôn ở bên anh, anh thật cảm ơn hắn.”

Diệp Du nghe lời này, đột nhiên ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ hoe, “Kia... Vậy anh thích hắn ư?”

Tôi hơi ngạc nhiên với câu hỏi này của cậu, “Nói thật thì anh xem hắn như bạn bè.”

“Nhưng hắn có xem anh như bạn bè không? Tôi thấy hắn đối với anh thật sự rất tốt, hơn nữa...”

“Nghĩ lung tung cái gì, đương nhiên hắn xem anh như bạn vậy, đợi sau này hắn kết hôn còn muốn anh làm phù rể, đây là chính miệng hắn nói.”

Diệp Du gật gật đầu, lại cúi mặt nói thầm một tiếng, « Chuyện khi xưa hiểu lầm không phải lỗi của anh, nếu không hiểu lầm tôi cũng sẽ không bỏ đi không nói tiếng nào như vậy. »

Nghe cậu nói trong lòng tôi thấy không dễ chịu, nhưng cảm giác sự việc trước kia đã sớm trôi qua, không cần thiết vì chuyện này mà âm ỉ không vui, nên tôi lựa chọn im lặng.

7. Chương 7

“Tần Kỳ.”

Diệp Du cựa quậy trong lòng tôi, ngẩng đầu nhìn tôi, trên mặt còn lưu lại tình dục đỏ ửng vừa qua đi.

Tôi vuốt ve tóc cậu, “Làm sao vậy?”

“Ngày mai tôi quyết định trở về, thẳng thắn với người nhà tôi sẽ không kết hôn với Hạ Nhu... Không, phải là nói cho họ biết sau này tôi sẽ không kết hôn với bất cứ người phụ nữ nào.”

“Em nghĩ kỹ chưa?”

“Rồi.” Diệp Du hôn lên khóe miệng tôi, “Tần Kỳ, tôi muốn ở bên anh cả đời.”

Tôi nhìn Diệp Du nở nụ cười, thật sự cảm động vì câu “cả đời” này của cậu, hơn nữa cảm thấy vô cùng hài lòng.

“Anh cùng đi với em, chuyện như vậy không nên để một mình em đối mặt.”

“Tần Kỳ... Tôi còn hơi sợ.” Diệp Du ôm chặt eo tôi, “Không biết sau khi nói ra tình trạng sẽ như thế nào.”

“Mặc kệ như thế nào, anh sẽ cùng em đối mặt.”

Bất kể ra sao, tôi muốn được gánh vác cùng Diệp Du.

Rạng sáng hôm sau, tôi rời giường, không biết mình đang mong chờ điều gì, hoặc lo sợ điều gì. Diệp Du vẫn ngủ say, tôi nhẹ nhàng dịch góc chăn giúp cậu, sau đó ra khỏi phòng ngủ chuẩn bị bữa sáng.

Vừa mở cửa thì cửa lớn cũng thuận theo mở ra, Trầm Trạch Nam xách một đồng hồ bước vào.

Hắn cũng sững sốt nhìn tôi, rồi ghé mắt vào bên trong phòng ngủ, trong nháy mắt sắc mặt trở nên tối đen.

Tôi đóng cửa phòng ngủ, bước nhẹ qua xách đồ trên tay hắn, “Sao cậu lại tới đây? Còn sớm như vậy.”

“Hắn bị sao thế?” Trầm Trạch Nam tức giận đầy mặt, “Còn muốn anh chuẩn bị bữa sáng cho hắn?”

“Cậu lại làm sao?” Tôi nhìn hắn, không hiểu cơn giận của hắn đến từ đâu.

“Hôm qua em thấy trong nhà không còn nhiều đồ ăn, nên mua thêm vài thứ.” Hắn chỉ chỉ cái túi trong tay tôi, rồi lại cầm lấy đi qua.

“Đi thôi đi thôi,” Tôi vỗ vỗ lưng hắn, “Cùng làm bữa sáng nào.”

Ánh mắt Trầm Trạch Nam vẫn nhìn chằm chằm cửa phòng ngủ, cảm giác như hắn muốn nhìn đến khi xuyên thấu qua cánh cửa mới thôi.

“Cậu ấy còn đang ngủ, vì hôm qua khá mệt.” Tôi kéo Trầm Trạch Nam vào bếp, để hắn không phải xoắn xuýt với cánh cửa phòng nữa.

“Vậy mà cũng mệt? Chẳng lẽ sau này mỗi lần bị anh thương thì sau đó anh đều phải hầu hạ lại hắn? Rốt cục hắn được cái tích sự gì?”

“Cậu nghĩ ai cũng có cơ thể khỏe mạnh như cậu sao,” Tôi lấy trong túi ra một bó rau xà lách, “Với lại ý tôi là hôm qua cậu ấy mắc mưa, cậu nghĩ bấy đi đâu thế.”

Trầm Trạch Nam nghe tôi nói xong, đột nhiên đến gần tôi, “A Kỳ, cơ thể của em rất khỏe mạnh nha.”

Tôi khó hiểu nhìn hắn, “Biết rồi, không cần cường điệu lên thế.”

Trầm Trạch Nam nhìn tôi một lúc, thở dài rồi lấy đi toàn bộ thực phẩm trong tay tôi, “Anh ra ngoài đợi, để em nấu cho.”

“Trầm Trạch Nam, cậu là người giúp việc nhà tôi sao?” Tôi vừa bực mình vừa buồn cười nhìn hắn, “Cậu còn như vậy, sau này cái gì tôi cũng không biết làm mất. Tương lai nếu cậu kết hôn, tôi lại quá dựa dẫm vào cậu thì sao.”

Trầm Trạch Nam quay đầu nhìn tôi, trên mặt xuất hiện biểu tình tôi không hiểu nổi, “Chắc em không kết hôn đâu.”

“Đừng đùa, đừng nói kiểu vậy nữa, hôm qua Diệp Du còn ăn giấm chua của cậu đấy.”

“Hắn có tư cách gì để ghen.” Trầm Trạch Nam cười lạnh một tiếng, “Hắn căn bản không xứng với anh.”

“Ừ ừ ừ, tôi biết cậu đối với tôi tốt nhất.” Tôi không tiếp tục đề tài hắn đang nói nữa, cười ha ha rồi cùng nhau nấu cơm với hắn.

Sau đó không quá lâu, tôi nghe tiếng cửa mở, chắc Diệp Du đã thức rồi.

Diệp Du dụi mắt bước vào nhà bếp, vừa chuẩn bị mở miệng, nhìn thấy bóng dáng Trầm Trạch Nam liền ngừng lại.

“Sao cậu ở lại ở đây?” Diệp Du không vui nhìn Trầm Trạch Nam.

“Thì sao? Tôi không ở đây, chẳng lẽ để A Kỳ chuẩn bị bữa sáng cho cậu?”

Bị Trầm Trạch Nam chặn họng như thế, vẻ mặt Diệp Du càng khó coi.

“Hai người xảy ra chuyện gì? Sáng sớm đã muốn cãi nhau?” Tôi giả bộ tức giận nhìn bọn họ, bầu không khí căng thẳng giữa hai người mới dịu xuống.

Ngồi trên bàn ăn, tất cả mọi người đều có chút trầm lặng, rồi Diệp Du bắt chợt lên tiếng.

“Tần Kỳ, từ đây đến thành phố B không xa lắm, nhưng lái xe cũng phải mất hai tiếng, ăn sáng xong chúng ta đi nhé.”

“Ừ.” Tôi gật đầu đáp lại.

Trầm Trạch Nam nghi hoặc nhìn tôi, “Đi thành phố B làm gì?”

“Đương nhiên là đến nhà tôi, tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần ngủ bài cùng gia đình, A Kỳ nói muốn đi cùng tôi.”

Trầm Trạch Nam hơi trầm mặc, “Anh nhất định phải đi sao?”

“Tôi không thể để một mình Diệp Du đối mặt, chuyện này người nhà cậu ấy chắc chắn rất khó tiếp nhận, hơn nữa chính tôi cũng phải thể hiện thành ý.”

“Vậy em đi với anh luôn.”

Tôi đang ngậm một họng sữa suýt chút nữa phun hết ra ngoài, “Cậu đi làm gì, tôi đây là đi gặp cha mẹ vợ tương lai, còn cậu có liên quan gì đâu.”

Trầm Trạch Nam mím môi, “Em không yên lòng về anh, ai biết người nhà hấn sẽ làm ra hành động gì với anh?”

“Trầm Trạch Nam, cậu có ý gì?! Đây là chuyện riêng giữa tôi và Tần Kỳ, người ngoài như cậu đừng nhúng mũi vào!” Diệp Du tức giận đến đỏ rần gương mặt, to tiếng đứng bật dậy.

Tôi kéo tay Diệp Du, cau mày liếc hấn, “Trạch Nam, nếu cậu đi sự tình có thể càng thêm phức tạp, ở đây đợi tin tức của tôi là được rồi.”

Trầm Trạch Nam lúc này mới nghe lời mà gật đầu, thu lại ánh mắt vừa rồi đặt trên người Diệp Du, cúi đầu im lặng ăn bữa sáng.

Tôi nhìn đáng vẻ Trầm Trạch Nam, luôn cảm thấy có chút là lạ, thật sự khó nói được lạ ở chỗ nào.

8. Chương 8

Kỳ thật nói trong lòng không lo lắng là giả.

Tôi nắm chặt tay lái, có thể cảm giác được lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Nhìn sang Diệp Du ngồi bên cạnh, toàn thân cậu cũng cứng đờ, hoàn toàn không thả lỏng chút nào.

“Mặc kệ là kết quả ra sao, chúng ta sẽ cùng nhau gánh vác.”

Diệp Du nghe vậy, quay đầu nhìn tôi, “Ừ.”

“Em nói... Muốn bên anh cả đời phải không?”

“Ừ.”

Nhận được lời khẳng định của Diệp Du, tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Thật ra tôi rất sợ, dù sao họ vẫn là người nhà của cậu.

Cho tới bây giờ tôi cũng không dám chắc, tôi ở trong lòng Diệp Du là cân nặng bao nhiêu.

Xe chạy một đường hơn hai giờ, rốt cục đã đến thành phố B.

Dưới sự hướng dẫn của Diệp Du, cũng không bị lòng vòng bao nhiêu, thuận lợi đến nhà cậu.

Trước mặt là một tòa biệt thự màu trắng, bề ngoài xem ra khá sang trọng, khiến tôi cảm thấy áp lực càng lớn.

Dù sao có một phần đại gia nghiệp như thế, không thể thiếu người thừa kế được.

Tôi cùng Diệp Du một đường thuận lợi đi vào, hẳn Diệp Du đã báo cho cha mẹ biết hôm nay cậu về nhà.

“Đi thôi,” Tôi nắm lấy tay Diệp Du, “Nên đổi mặt thì phải đổi mặt.”

Tôi hít sâu một hơi, chuẩn bị đón nhận trận bão táp sắp ập tới.

Trong thoáng chốc lúc người hầu đẩy cổng lớn kia ra, Diệp Du nhẹ nhàng tránh khỏi tay tôi, sắc mặt cậu trắng bệch, có thể thấy thời khắc thật sự đổi mặt với chuyện này, toàn bộ tâm lý đã chuẩn bị trước đó của cậu đều tiêu tan hết.

Tôi cam chịu với hành động của cậu, cũng không muốn làm cậu càng thêm gánh nặng trong lòng.

Bên trong phòng khách lớn truyền đến tiếng cười cười nói nói, tôi đưa mắt nhìn, chỉ thấy ba người ngồi trên sofa.

Hai người một nam một nữ đang tươi cười, hẳn là cha mẹ của Diệp Du, người còn lại là Hạ Nhu.

Ba người nghe tiếng động thì đều quay đầu lại.

Mẹ Diệp Du xoay người nhìn cậu cười càng tươi, “Tiểu Du, về rồi à? Con xem, hôm nay Hạ Nhu nghe nói con về cũng chạy qua đây.” Sau đó bà mới chú ý đến tôi đứng phía sau Diệp Du, nghi hoặc nhìn một chút, “Đây là bạn con?”

“Cha, mẹ, đây là Tần Kỳ.” Diệp Du nhìn Hạ Nhu, “Lần trước em cũng gặp anh ấy rồi đấy.”

Hạ Nhu cười cười, “Ừ, gặp dưới lầu nhà anh hôm đó?”

”Bác trai, bác gái khỏe ạ.” Tôi hơi cúi mình hướng cha mẹ Diệp Du chào hỏi, sau đó gật đầu với Hạ Nhu, “Chào cô.”

Cha Diệp Du cau mày nhìn tôi, hiển nhiên không ngờ Diệp Du đưa bạn cùng trở về.

“Đến đến đến, lại đây ngồi cả đi.” Mẹ Diệp Du vẫy vẫy tay với chúng tôi.

“Cha, mẹ, con hôm nay về đây là muốn thẳng thắn nói với hai người một chuyện.” Diệp Du đứng tại chỗ không nhúc nhích, tôi vừa cúi đầu, đã nhìn thấy nắm tay cậu siết chặt lại.

Tôi biết hiện tại trong lòng cậu chắc hẳn rất sợ hãi, thở hắt ra, trước mặt ba người tôi nắm lấy tay Diệp Du.

“Bác trai, bác gái.” Tôi lại đối hai người khom người thật thấp chào, “Cháu thật xin lỗi hôm nay lần đầu đến nhà hai bác, lại chính là đến để nói việc này, nhưng cháu cảm thấy chuyện này cần nói ra càng sớm càng tốt, Diệp Du cũng nghĩ như vậy,” Tôi dừng một lát, nhìn nhìn Diệp Du “Cháu và Diệp Du không phải quan hệ bạn bè, chúng cháu là người yêu.”

Vừa nói xong câu đó, tôi cảm giác bàn tay đang được tôi nắm run lên một chút.

Ba người kia nghe đến câu này, đều thất thần không phản ứng lại, cuối cùng vẫn là Hạ Nhu biểu lộ cảm xúc đầu tiên, cô không thể tin được nhìn Diệp Du, tay run run chỉ vào tôi, “A Du, anh ta nói... Điều là thật sao?!”

“Đúng, anh ấy nói đều là sự thật.” Diệp Du nhìn họ khó khăn gật đầu.

Cha Diệp Du vớ lấy gạt tàn thủy tinh trên bàn ném về phía bọn tôi, “Diệp Du! Mày muốn phản à! Mày nói tao biết, mày thích đàn ông? Mày định ném đi mặt mũi của nhà họ Diệp?!”

Diệp Du bị dọa đến sững sờ tại chỗ, hoàn toàn không tránh được chiếc gạt tàn đang bay tới, tôi dùng sức kéo cậu sang một bên, chiếc gạt tàn mới sượt qua tay cậu văng ra ngoài.

“Tiểu Du! Sao con có thể làm ra loại chuyện này... Con... Con phải đính hôn với Hạ Nhu, con muốn mẹ phải làm sao giải thích với nhà người ta đây!” Mẹ Diệp Du hai mắt đầm lệ nhìn Diệp Du, trong ánh mắt tràn đầy khiếp sợ.

“Cha, mẹ, rất xin lỗi... Con yêu Tần Kỳ, con muốn bên cạnh anh ấy cả đời, hơn nữa... Con cũng không muốn làm hại đến Hạ Nhu, thà thắng thắn đối với cô ấy còn tốt hơn.”

“Mày nói nhố nhăng cái gì đấy!” Cha Diệp Du tức giận đến đỏ bừng gương mặt, “Mày đừng có mơ tao sẽ chấp nhận cho mày chuyện vợ vãn như vậy!”

“Bác trai, bác gái, cháu và Diệp Du đã biết nhau từ lâu, chúng cháu không phải nhất thời xúc động, hôm nay lấy hết can đảm nói cho hai bác, cũng là hy vọng được hai bác thông cảm.”

“Cậu tính là cái thứ gì! Đã hủy hoại con trai nhà tôi như vậy, bây giờ lại muốn chúng ta ở đây chấp nhận cậu?! Không có cửa đâu!” Mẹ Diệp Du cực kỳ tức giận nhìn tôi, ánh mắt đó khiến tôi cảm giác mình giống như mang tội ác tày trời.

Cha Diệp Du chuyển ánh mắt từ trên người Diệp Du sang tôi, ông chỉ tay ra cổng lớn, “Tần Kỳ đúng không? Bây giờ lập tức rút cho tao, rút khỏi nhà họ Diệp, sau này đừng bao giờ đến nữa, đừng mong gặp lại Diệp Du!”

“Cha, mẹ... Con cầu xin hai người...” Hai mắt Diệp Du rưng rưng, miệng chỉ có thể thì thào những lời này.

“Tiểu Du, con làm mẹ thất vọng quá... Con...” Mẹ Diệp Du còn chưa nói xong, bất thành linh ngã mặt ra sau ngã xuống.

“Mẹ!” “Bác gái!” “Lan Phái!” Diệp Du, Hạ Nhu, còn có cha Diệp Du ba người đồng thời kinh hãi kêu lên, sau đó tôi thấy Diệp Du vội chạy đến, khi đi còn nói nhanh với tôi một câu “Tần Kỳ, anh trước ra ngoài chờ tôi.”

Tôi gật đầu với cậu, trong tình cảnh này rõ ràng không thích hợp ở lại, dù sao trong mắt bọn họ tôi như một khối “u ác tính”.

Tôi im lặng chờ đợi bên ngoài nhà họ Diệp.

Thật ra tôi không nghĩ sẽ gặp phải sự phản đối và nghi ngờ gay gắt như vậy, tôi không có cha mẹ, nên không rõ tình cảm yêu thương kỳ vọng của cha mẹ dành cho con cái là thế nào, tôi cố gắng để hiểu Diệp Du, nhưng cũng cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều kiệt sức mỗi m刻.

Thời gian tôi đứng bên ngoài ước chừng hơn một giờ, mới thấy Diệp Du uể oải từ cổng lớn chậm rãi đi ra.

Tôi bước đến, khoát tay lên vai cậu, “Bác gái thế nào rồi?”

“Vừa tỉnh lại... Mẹ tôi vốn có bệnh tim nhẹ, hồi nãy vì bị kích thích nên đột nhiên ngất xỉu.”

“Tỉnh lại là tốt rồi... Anh không ngờ người nhà em phản đối kịch liệt vậy, nhưng anh sẽ không buông tay, chúng ta nỗ lực cùng nhau, thế nào cũng sẽ được hai bác tiếp nhận, đúng không?” Tôi cười cười với Diệp Du, ráng làm tâm trạng cậu bớt căng thẳng chút.

“Tần Kỳ... Tôi nghĩ, hay là trước tiên chúng ta nên tách ra một thời gian đi.”

“Trước tiên tách ra một thời gian?” Tôi nhìn Diệp Du, hơi sững sốt.

“Ừ.”

“Em nói một thời gian, là bao lâu?”

“Tôi cũng không rõ...” Diệp Du cúi đầu, không dám ngẩng mặt nhìn tôi.

Tôi dùng lực nâng mặt Diệp Du lên, bắt cậu phải nhìn tôi, “Như vậy, cậu muốn tôi chờ bao lâu? Lại thêm bảy năm nữa? Hay là chờ cậu với Hạ Nhu kết hôn sinh con, rồi cậu lại đến tìm tôi?”

“Tần Kỳ, anh có ý gì!” Hai mắt Diệp Du đỏ bừng, có chút phẫn nộ.

“Tôi có ý gì?” Tôi buông hai tay xuống, cảm giác trong lòng khổ sở đến chết được, “Bảy năm trước cậu ra đi không nói một tiếng, tôi chẳng trách cậu. Bây giờ, tôi cố gắng tìm hiểu cậu, cùng nhau gánh vác với cậu, cùng đối mặt vượt qua những khó khăn, mà giờ cậu nói với tôi, cậu muốn chia xa không kỳ hạn? Diệp Du, đến cùng cậu xem Tần Kỳ tôi là loại gì?”

Trong lòng từng trận từng trận co rút đau đớn, tôi gần như không đứng vững nổi, tôi vô lực ôm lấy Diệp Du trước mặt, “Đừng lại bỏ đi, tôi chịu không nổi đâu.”

“Tần Kỳ, bảy năm trước người để tôi rời đi là anh, mà hiện tại, tôi không còn cách nào khác mới quyết định như thế... Mẹ dùng cái chết để uy hiếp tôi, bảo nếu tôi không chia tay với anh sẽ tự sát, anh nói tôi nên làm gì đây?”

“Diệp Du, cậu có nghĩ đến tôi không? Cậu có bao giờ nghĩ đến, tôi nên làm sao bây giờ? Chuyện của mẹ cậu chúng ta không cần quá căng thẳng... Nói không chừng hôm nay bà chỉ hù dọa cậu thôi... Cậu...”

“Tần Kỳ, anh đừng nông nổi như vậy được không! Anh chưa từng có cha mẹ, căn bản không hiểu tôi khó xử thế nào!” Diệp Du dùng sức đẩy tôi, muốn thoát khỏi vòng tay tôi.

Từng câu Diệp Du nói đều đâm nhói lòng, thậm chí tôi không biết bây giờ nên làm gì, hai tay nâng đầu Diệp Du lên, tôi hôn cậu thật sâu.

Như vậy, chỉ ít có thể khiến cậu không thể mở miệng nói những lời tổn thương kia nữa.

Diệp Du giãy dụa trong lòng tôi, một hồi giãy dụa không tác dụng, cuối cùng cậu bất ngờ đẩy thật mạnh một phát, lúc này mới làm tôi tách khỏi cậu.

Tiếp theo sau đó là một tiếng chát chúa, trên mặt truyền đến cảm giác nóng rát.

Lúc tôi và Diệp Du đều ngây dại, đột nhiên có một người vọt ra, sau đó tôi thấy cả người Diệp Du bị một quyền đánh văng xuống đất.

Khi tôi phục hồi tinh thần, mới phát hiện người này là Trầm Trạch Nam.

“Diệp Du! Mày dám đánh anh ấy!” Hai con mắt Trầm Trạch Nam đỏ ngầu, cả người toát ra một luồng sát ý đáng sợ, hắn đá mạnh một cú, đá Diệp Du lăn đi vài vòng trên mặt đất.

Không rõ vì sao Trầm Trạch Nam đột ngột xuất hiện nơi này, cũng không phản ứng vì sao hắn tức giận đến vậy, tôi chỉ cảm giác trái tim mình đã từng vì Diệp Du mà trở nên ấm áp mềm mại giờ đây dần lạnh lẽo khô cứng, cảm giác có gì đó chậm chậm mất đi, có gì đó đã thay đổi.

Đến khi tôi tỉnh táo trở lại, Diệp Du đã bị Trầm Trạch Nam đập cho như xương không còn ra hình thù gì nữa, Trầm Trạch Nam vẫn chưa buông tha, mỗi một cú giáng xuống đều là đánh cho chết.

Tôi đi tới, kéo lại Trầm Trạch Nam đang điên cuồng đấm đá, “Thôi đừng đánh nữa.”

Trầm Trạch Nam quay đầu, đôi mắt vẫn đỏ như màu máu, “A Kỳ, đến nước này mà anh còn lo cho hắn?”

“Không,” Tôi hờ hững nhìn thoáng qua Diệp Du, “Tôi chỉ muốn nói với hắn vài lời.”

Diệp Du lết trên đất, mặt mày đầy máu, cậu thấy tôi bước đến, đột nhiên kéo ống quần tôi, “Tần Kỳ, tôi không cố ý tát anh... Anh đừng...”

“Diệp Du, tôi đồng ý với cậu, chúng ta chia tay đi.” Tôi lui về phía sau một chút, “Có điều lần chia tay này, cả đời tôi cũng không muốn gặp lại cậu nữa.”

9. Chương 9

Làm sao về được đến nhà chính tôi cũng không rõ lắm.

Mãi đến khi Trầm Trạch Nam mở cửa sau của xe, chuẩn bị ôm tôi ra ngoài tôi mới không chìm đắm trong suy tư nữa.

“Cậu làm gì thế?” Tôi buồn cười nhìn Trần Trạch Nam, “Tôi đâu có gãy chân.”

“A Kỳ... Anh đừng khổ sở.” Trong mắt Trần Trạch Nam tràn đầy tơ máu, dáng vẻ này của hắn tôi chưa từng nhìn thấy bao giờ.

“Về nhà trước đi.” Tôi lướt qua tay hắn, bước xuống xe đi về phía trước.

Trần Trạch Nam vẫn yên lặng theo sau, vào đến nhà hắn mới kéo tôi ngồi lên sofa, sau đó tự mình vào phòng tắm.

Lát sau, hắn cầm một chiếc khăn ướt trong tay đi tới, rồi nhẹ nhàng lau mặt tôi.

“A Kỳ.” Trần Trạch Nam nhìn tôi với ánh mắt đầy đau xót cùng tự trách, “Đều là lỗi của em, lẽ ra em không nên để anh dây dưa với hắn, không nên để hắn có cơ hội tổn thương anh lần nữa! Rõ ràng em có thể...”

Tôi ngắt ngang chuỗi câu nói không ngừng của Trần Trạch Nam, “Loại lý lẽ gì thế này? Chuyện tôi tự làm tự chịu, chẳng liên quan đến cậu.”

Ánh mắt Trần Trạch Nam tối sầm một hồi, trên mặt hắn lại xuất hiện thứ biểu cảm tôi không hiểu nổi, “Không, em nên đoạt lấy anh từ sớm.”

Tôi hơi sửng sốt, nghe không hiểu hắn đang nói gì.

Trong lúc ngây ngẩn thì Trần Trạch Nam bất thành linh ôm ghì lấy tôi, thân thể tôi cứng đờ đầy đặn hắn, “Trần Trạch Nam, cậu làm gì vậy?”

“A Kỳ, em yêu anh... Em yêu anh...” Trần Trạch Nam ôm tôi chặt cứng, “Từ bảy năm trước, lúc anh còn chưa biết em.”

“Cậu...” Tôi trợn mắt kinh ngạc, hoàn toàn không tin được những điều Trần Trạch Nam vừa nói.

“Em và anh quen biết nhau cũng không phải ngẫu nhiên, là em cố ý tiếp cận anh.”

“A Kỳ, suốt bảy năm chứng kiến mọi chuyện anh trải qua, mỗi lần nhìn anh đau khổ, so với anh em còn đau hơn nhiều. Em yêu anh, nhiều lúc định bày tỏ với anh, biết bao lần em khao khát đoạt lấy anh từ tay Diệp Du, nhưng em biết nếu nói ra, chắc chắn anh sẽ không chịu gặp em nữa.” Giọng nói Trần Trạch Nam tràn ngập thống khổ, “Em căn bản không thể tưởng tượng, giả sử sau này không được gặp anh nữa, làm sao em sống nổi... Làm sao em chịu đựng nổi... Vì lẽ đó em cam nguyện làm một người bạn bên cạnh anh, chỉ ít còn được săn sóc anh cả một đời.”

“Nhưng em sai rồi, em không nên giao anh cho Diệp Du!” Cả người Trần Trạch Nam bất chợt run rẩy, tâm tình vô cùng kích động, “Hắn dám đánh anh, trong khoảnh khắc ấy quả thực em hận không thể giết chết hắn!!”

Trần Trạch Nam buông tôi ra, nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tôi, đôi mắt tràn ngập ôn nhu, cứ như toàn bộ sát khí vừa rồi đều là tôi tự tưởng tượng ra, “A Kỳ, anh là báu vật của em, em sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào làm anh tổn thương, cũng sẽ không bao giờ giao anh cho bất cứ ai, em muốn bảo vệ anh cả đời, em không thể làm bạn anh được, em muốn làm người yêu của anh.”

Trần Trạch Nam bất ngờ thổ lộ khiến tôi căn bản không thể phản ứng được gì, cho đến hôm nay tôi chưa từng nghĩ hắn đối với tôi lại ấp ủ một tình yêu sâu đậm đến vậy.

“A Kỳ... A Kỳ...” Trần Trạch Nam nỉ non tên tôi, chậm rãi đến gần.

Bất thành linh trước mắt xuất hiện gương mặt phóng đại của hắn làm tôi sợ đến sững người, trong nháy mắt tiếp theo, đôi môi tôi liền cảm giác được một mảnh mềm mại ấm áp.

Đó là môi Trần Trạch Nam.

Tôi bỗng chốc lấy lại tinh thần, dùng sức đẩy hắn ra, nhưng Trần Trạch Nam phát điên lên mót mạnh vào cánh môi tôi, đầu lưỡi cạy mở hàm răng, cả người hắn đều áp sát lại, thân nhiệt cao đến đáng sợ.

Tôi bị ép phải hé miệng, ngay lúc lưỡi Trần Trạch Nam luồn vào cắn mạnh hắn một cái.

Trong miệng nồng nặc mùi máu tanh, Trần Trạch Nam đau đến co rụt lại cuối cùng mới buông tôi ra.

“Cậu làm quái gì thế!” Tôi nhú mày nhìn thẳng vào đôi mắt đầy dục vọng của Trần Trạch Nam, có chút tức giận. Cái tên này, muốn bày tỏ thì cứ bày tỏ, tự nhiên ào ào nhào vô tấn công người ta?

Đường như Trần Trạch Nam cũng tự trách hành vi lỗ mãng của chính mình, hắn nhìn tôi rồi ngắc đầu lên hỏi “A Kỳ em có làm anh đau không? Em nhất thời không kiềm chế được...”

Vốn là nghe Trần Trạch Nam nói thế, tôi cũng nguôi giận nhiều rồi, kết quả vừa cúi đầu thì thấy đũng quần của hắn phồng lên một khối to, tôi cười lạnh chỉ vào giữa hai chân hắn, “Thế nào? Định nhân lúc nhất thời không kiềm chế được thượng tôi hử?”

Trần Trạch Nam nhìn xuống hướng tay tôi chỉ, chẳng những không hề có tí xấu hổ, còn mặt dày cọ cọ vào người tôi, “A Kỳ, em không muốn thượng anh, sao emỡ làm anh đau được.” Lập tức hắn nhìn tôi với đôi mắt nóng rực, “Em muốn anh thượng em.”

Tôi bị câu nói thẳng thừng này của hắn khiến gương mặt nóng ran lên, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi vỗ cái bốp vào khu vực giữa hai chân hắn, “Cậu thượng tôi là không có cửa rồi, muốn tôi thượng cậu, cũng đừng mơ!”

Trần Trạch Nam được tôi vỗ một hồi, đột nhiên dồn dập thở hổn hển, cả người run lên, trên mặt như vừa đau khổ vừa sướng khoái.

Tôi ngơ ngác nhìn chỗ giữa hai chân hắn dần dần thấm ướt, không tin được Trần Trạch Nam cứ như vậy mà bắn ra!

“Ôi... Trần Trạch Nam... Không phải cậu...?” Tôi nửa tin nửa ngờ nhìn hắn, có chút hoang mang.

Trần Trạch Nam chờ một lúc lâu mới hoàn hồn lại sau khi lên đỉnh, vừa nghe tôi nói lập tức vội giải thích, “Không phải! Đó là vì em thật sự chịu không nổi khi anh sờ vào em... Anh chạm chỗ đó của em làm em hưng phấn tột độ...”

Tôi bị sự trắng trợn của Trần Trạch Nam làm cho cứng họng không nói được gì, tôi ghét bỏ nhìn hắn một chút, “Đi tắm mau! Mùi cơ thể quá khó ngửi.”

Trần Trạch Nam thấy tôi không giận hắn, một mặt cười ngây ngô rồi chạy vào phòng tắm.

Bị hắn làm trò nháo như thế, ngược lại chuyện của Diệp Du tôi đã quên sạch không còn một mảnh, tôi thở dài, thật không biết nên đối mặt thế nào với Trần Trạch Nam đây.

10. Chương 10

Ngồi trên sofa, tôi nhìn Trần Trạch Nam tắm xong đi ra thì bỗng nhớ tới một chuyện.

“Trần Trạch Nam, hôm nay sao cậu xuất hiện trước cửa nhà Diệp Du đúng lúc vậy?”

Trần Trạch Nam nhìn tôi thật cẩn thận, không nói gì.

Tôi nhú mày liếc hắn, “Cậu theo dõi tôi?”

Trần Trạch Nam vốn đang lau tóc liền ngừng tay, hắn cũng không để ý mái tóc còn đang nhỏ nước, vò một cái đã ngồi ngay cạnh tôi, “A Kỳ, anh đừng giận mà, em chỉ không yên tâm về anh.”

“Không phải tôi đã bảo cậu ở nhà đợi tin sao?”

“A Kỳ, em sợ người nhà hắn bắt nạt anh...” Trần Trạch Nam bối rối giải thích, “Em sai rồi, sau này cái gì em cũng nghe lời anh, anh đừng giận em.”

Tôi lắc lắc đầu, “Không giận cậu, tôi biết cậu quan tâm tôi mà.”

Trần Trạch Nam nhẹ nhàng thở ra nhìn tôi cười cười, thật cái dạng ngốc nghếch này của hắn tôi nhìn không quen chút nào, tôi cầm lấy chiếc khăn hắn tùy tay vứt trên sofa phủ lên đầu hắn, “Lau tóc, cầm miệng, đừng theo tôi.” Nói xong tôi bước vào phòng ngủ, nhốt Trần Trạch Nam bên ngoài.

Tuy việc thổ lộ tình cảm của Trầm Trạch Nam khiến tôi tạm thời quên đi Diệp Du phần nào, chẳng qua tôi cảm thấy cần yên tĩnh và làm rõ một chút tâm tư hỗn loạn, mặc kệ là về Diệp Du, hay là Trầm Trạch Nam.

Tôi nằm ngửa trên giường, cảm giác hôm nay thật sự là một ngày đầy kịch tính.

Không thể phủ nhận hành động của Diệp Du đã khiến tôi chết tâm hoàn toàn, tôi có thể không so đo việc cậu rời bỏ tôi không nói một tiếng, có thể hiểu vì cậu là con trai độc nhất phải gánh chịu nhiều áp lực gia đình, nhưng tôi không tài nào chấp nhận cậu hết lần này đến lần khác đem tâm ý tôi chà đạp dưới chân, không cách chi chấp nhận được việc cậu từ bỏ tôi quá dễ dàng như thế.

Có những chuyện có thể không tính toán lần đầu, nhưng đến lần thứ hai sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Buông tay Diệp Du.

Tôi cảm thấy thoải mái nhiều hơn với ý niệm này. Suốt bảy năm qua, tâm tôi vẫn luôn bị Diệp Du khống chế, cậu có thể làm tôi hạnh phúc cũng như khiến tôi đau khổ, loại tư vị như vậy không dễ chịu gì.

Nhưng vì tôi quá cố chấp, cho rằng Diệp Du yêu tôi mà tôi cũng yêu Diệp Du nên bất chấp tất cả muốn quay lại lúc ban đầu, muốn tiếp tục cùng Diệp Du như vậy duy trì mối quan hệ.

Đến tận bây giờ mới thấy hết thấy đều là sai lầm.

Dù tình cảm dành cho Diệp Du không phải nói rũ bỏ là có thể rũ bỏ ngay, nhưng tôi không muốn trao đi nữa, cũng không thể trao đi.

Càng nghĩ càng thấy nặng đầu vô cùng, bất tri bất giác thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng hôm sau thức dậy, tôi chỉ cảm thấy lâu rồi mình chưa được ngủ ngon đến thế.

Mở to mắt, nhìn xuyên qua bức màn cửa tôi có thể cảm nhận thời gian hiện tại đã không còn sớm.

Với tay lấy di động xem mới phát hiện đã chín giờ rưỡi sáng rồi. Tôi ngồi yên trong chốc lát, rồi từ trên giường bước xuống, xỏ dép lê vào đi ra ngoài.

Trầm Trạch Nam ngồi trên sofa, TV không mở, hẳn nghe tiếng động vội quay đầu lại, “A Kỳ, anh dậy rồi ạ?”

Tôi nhận thấy rõ ràng quãng thâm dưới đôi mắt của hắn, “Không phải cậu ngồi đây suốt một đêm đấy chứ?”

“Em không ngủ được.” Nói xong Trầm Trạch Nam liền đi vào nhà bếp, “Em giúp anh hâm lại bữa sáng, hồi nãy thấy anh ngủ sâu quá không nỡ đánh thức, đồ ăn nguội hết rồi.”

Tôi đưa tay cản hắn, “Để tôi tự đi.”

“A Kỳ.” Trầm Trạch Nam xoay người lại nghiêm túc nhìn tôi, “Anh có bận tâm chuyện em thổ lộ tình cảm với anh không?”

Tôi liếc nhìn hắn, quả là bị hắn nói đúng.

Trước đây dù Trầm Trạch Nam đối xử với tôi thật tốt, tôi đều cho rằng chỉ là quan hệ bạn bè, nhưng người này đột nhiên bày tỏ, tôi sao có thể xem như chưa từng xảy ra việc gì, cứ như vậy không phiền lòng vẫn tiếp nhận mọi quan tâm săn sóc chu đáo của hắn?

“Anh đừng thế, đối xử tốt với anh là em nguyện ý, em cam tâm tình nguyện, anh đừng thấy áp lực mà.” Trầm Trạch Nam cầm tay tôi, giọng điệu thậm chí có chút ý khẩn cầu, “Em thật sợ anh vì chuyện này mà rời xa em, nên trước đây mới không dám nói ra miệng.”

“Vậy cậu vẫn muốn ở bên tôi à.”

“Đương nhiên muốn, nhưng chỉ có thể chờ bên cạnh anh chăm sóc anh, em cũng hài lòng rồi.”

Tôi bất đắc dĩ thở dài, “Trầm Trạch Nam, như vậy không công bằng với cậu, tôi vốn chỉ xem cậu như bạn bè, mà bây giờ đột nhiên cậu nói thích tôi, thật sự tôi không có cách nào tiếp nhận cậu.”

“A Kỳ, cứ coi như em đang theo đuổi anh được không, để cho em đối tốt với anh, để em làm anh rung động, một ngày nào đó anh sẽ chấp nhận tình cảm của em.”

Nhìn bộ dáng này của Trầm Trạch Nam thật sự tôi không thể cứng rắn nói được gì. Tôi cảm ơn Trầm Trạch Nam bầu bạn bên mình, cũng quý trọng người bạn này lắm, lẽ nào chỉ vì hấn nói thích tôi mà tôi có thể rũ sạch quan hệ không lui tới cùng hấn nữa?

Tôi thỏa hiệp buông tay xuống, cảm giác tất cả chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Ăn xong bữa sáng, Trầm Trạch Nam dọn dẹp trong phòng bếp, tôi đang định mở tivi xem tin tức thì chuông cửa vang lên.

Tôi ra mở cửa, phát hiện người đứng bên ngoài là Hạ Nhu, cô hơi khom người thở gấp, xem ra rất mệt.

Tôi hơi nghi hoặc cô ta tới nhà mình làm gì, vừa định mở miệng hỏi thì Hạ Nhu đột nhiên đứng thẳng lên, một bàn tay vung thẳng đến mặt tôi.

“Cô làm gì vậy?” Tôi nhanh chóng chụp lấy tay cô ta, lạnh lùng nhìn cô.

“Anh nói xem? Tần Kỳ! Rốt cục anh có ý gì?!”

“Hạ tiểu thư, hình như chúng ta đâu có quen nhau? Cô vừa đến nhà tôi liền vung tay cho tôi một cái tát, cô có ý gì?”

“Tần Kỳ, làm sao anh có thể đứng đây coi như không có gì xảy ra? Anh biết vì anh mà A Du từ hôm qua tới giờ vẫn tự nhốt mình trong phòng không? Ai gọi anh ấy cũng không được, cả đêm tôi đứng ngoài cửa, anh ấy khóc suốt đêm!” Hạ Nhu nổi giận quát lên với tôi, đôi mắt đỏ ngầu.

Tôi bỏ tay Hạ Nhu ra, nhích miệng trào phúng, “Buồn cười thật, hôm qua người nói chia tay là cậu ấy, tôi không đồng ý, cậu ta cho tôi một cái tát, bây giờ tôi đồng ý rồi cậu ta lại giả vờ đáng thương muốn chết muốn sống cho ai xem đây? Hạ tiểu thư, cô đau lòng hấn thì cứ việc dùng hết cách làm hấn vui, đừng có không biết liêm sỉ tới nhà tôi bày trò giảng đạo.”

“A Kỳ, ai đến vậy?” Có lẽ Trầm Trạch Nam nghe tiếng nói ngoài này, hấn bước ra thì nhìn thấy Hạ Nhu, mặt hấn liền xụ xuống.

Hạ Nhu nhìn đến Trầm Trạch Nam trong phút chốc, sắc mặt giận điên đỏ bừng lên, cô chỉ vào Trầm Trạch Nam, ánh mắt oán hận nhìn tôi, “Tần Kỳ, anh có lương tâm không?! Hôm qua mới quảng A Du, hôm nay tìm tình nhân khác rồi? Tất cả đều là âm mưu của anh đúng không? Ngay từ đầu là anh đã lừa dối A Du? Anh lợi dụng lòng hiếu thuận của A Du khiến A Du phụ tình trở thành người xấu, bản thân mình lại ôm niềm vui mới tiêu sái tự tại?!”

Tôi còn chưa kịp khen ngợi trí tưởng tượng phong phú của Hạ Nhu thì Trầm Trạch Nam đã lôi tôi ra phía sau hấn, rồi “chất” một tiếng cho Hạ Nhu cái bạt tai.

“Cô là thứ gì? Dám hô to gọi nhỏ như vậy với A Kỳ? Tôi cho cô biết, tới bây giờ tôi không phải loại người hiểu được thương hương tiếc ngọc là gì đâu, cô còn dám đến khóc lóc om sòm gây phiền toái cho A Kỳ, tôi sẽ có cách khiến cô sống không bằng chết, phải hối hận hành động hôm nay.” Trầm Trạch Nam hung ác nhìn Hạ Nhu, “Còn nữa, cô đi về nói với Diệp Du, nếu hấn còn muốn yên ổn làm thiếu gia nhà giàu trong nửa đời sau, thì đừng đến đây quấy rầy A Kỳ, nếu hấn chán sống, cứ việc tới thử xem thủ đoạn của tôi!”

Hạ Nhu hoàn toàn bị dáng vẻ của Trầm Trạch Nam dọa sợ đến mức không dám nhúc nhích, cô sờ lên chỗ bị đánh sưng trên mặt, một hồi lâu sau chỉ dám mở miệng nói được chữ “cậu”.

“Cậu cái gì mà cậu, mau cút cho tôi! Đừng ở đây chướng mắt A Kỳ nữa!” Ngay sau đó, Trầm Trạch Nam liền “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Tôi chưa từng thấy bộ dạng cay nghiệt đến thế của Trầm Trạch Nam, bị hấn làm cho sững sờ ngây ngẩn cả người.

Trầm Trạch Nam bình tĩnh lại sau cơn giận, vừa thấy biểu cảm của tôi thì đến gần kéo tay tôi, “A Kỳ, anh sao thế?”

Tôi trừng mắt nhìn, “Bị cậu dọa chứ sao.”

“A Kỳ, em sẽ không như vậy với anh đâu, anh đừng sợ.”

Nhìn vẻ mặt thành thật giải thích của Trần Trạch Nam, rốt cục tôi không nín được cười phá lên.

“Trần Trạch Nam, cậu có thể có tiền đồ một chút trước mặt tôi như vừa này được không?”

Trần Trạch Nam lắc lắc đầu, mặt dày hôn hôn lên mặt tôi, “Có A Kỳ rồi, em không cần gì khác nữa.”

11. Chương 11

Tôi đẩy Trần Trạch Nam đang xấp lại gần, căm ghét nhìn hắn, “Cậu thật ngày càng không biết xấu hổ.”

“A Kỳ, lúc em hôn anh có ghê tởm không?”

Tôi liếc hắn, nhớ lại một hồi, “Không có cảm giác gì.”

Vậy mà vừa nhìn thấy ánh mắt sáng bừng lên của Trần Trạch Nam, tôi liền chà đạp hắn không chút khách khí, “Có điều lời cậu nói nghe mắc ối.”

“Không sao, anh nghe riết sẽ quen không mắc ối nữa.” Trần Trạch Nam bình tĩnh nhận lấy đả kích của tôi, rồi nhích lại gần hôn tôi mấy cái.

“Cậu đừng có được voi đòi tiên!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi lườm hắn.

“Hết cách rồi, mỗi lần nhìn thấy anh là muốn đến gần thân mật chút, không thì em sẽ không thoải mái.”

“Thật sao?” Tôi cười gần nhìn hắn, “Về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi có phải tốt hơn không?”

“Vậy em sẽ chết mất.”

Tôi ần ần trán, hoàn toàn cạn lời đối với người da mặt dày như Trần Trạch Nam.

Vài ngày trôi qua vô cùng an ổn hài hòa, nhưng vào lúc tôi cho rằng mình không còn bất cứ liên hệ gì với Diệp Du nữa thì cậu lại đột ngột xuất hiện.

Tôi nhìn Diệp Du đứng ngoài cửa, rồi không chút do dự đóng “rầm” cửa một cái.

Tôi nghĩ, mình thật sự xui xẻo tận cùng, mấy ngày trước Hạ Nhu đến đòi lễ phải, hôm nay tới phiên chính chủ xuất hiện.

“Tần Kỳ, anh mở cửa ra!”

Tôi không thèm đếm xỉa đến tiếng chuông cửa Diệp Du đang nhấn điên cuồng, cứ ung dung ngồi lên sofa xem tivi không thấy áp lực gì.

Nhưng so với tôi thì Trần Trạch Nam nóng nảy hơn nhiều, không biết tại sao, cứ đụng phải chuyện của Diệp Du là mọi bình tĩnh của hắn tiêu đi đâu hết.

“Trần Trạch Nam, cậu ngồi yên được không?” Tôi nhìn Trần Trạch Nam bên cạnh đứng ngồi không yên, cau mày nói với hắn một câu.

Về mặt Trần Trạch Nam hết sức khó coi cứ nhìn chằm chằm vào cửa lớn, “A Kỳ, em có thể ra ngoài ấy tản hân một trận được không?”

Tôi lại lườm hắn, “Cậu ngứa tay hay sao? Đừng động đến hân, cứ để hân nhấn mỗi tay rồi sẽ về thôi.”

Nhưng tôi đã đánh giá thấp sự kiên trì của Diệp Du, chẳng những cậu vẫn liên tục ấn chuông còn đập cửa rầm rầm gọi tên tôi, làm huyết thái dương của tôi cứ giật lên giật xuống, đừng nói Trần Trạch Nam, bây giờ ngay cả tôi cũng muốn ra ngoài kia đập hân một trận.

“Rốt cục cậu muốn gì?” Tôi kéo cửa ra, về mặt khó ở nhìn Diệp Du.

“Tần Kỳ, chúng ta nói chuyện cho đàng hoàng được không? Anh đừng không để ý tới em.”

Diệp Du vô cùng đáng thương nhìn tôi, làm ra bộ dáng như bị tôi ức hiếp.

Giờ đây tôi đã miễn dịch hoàn toàn đối với dáng vẻ này của Diệp Du, thản nhiên đáp trả hần một câu, “Giữa chúng ta không còn chuyện gì để nói, cậu đòi chia tay, tôi đáp ứng, cứ thế thôi.”

“Không phải, em không muốn chia tay với anh!” Diệp Du vội vươn tay ra kéo tôi, kết quả chẳng chạm được tới cái ống tay áo, đã bị Trần Trạch Nam gạt đi.

“Mày biết xấu hổ không thằng kia? Lúc trước chính miệng mày dễ dàng từ bỏ A Kỳ, vậy giờ đừng có nằm mơ anh ấy sẽ quay lại với mày!” Trần Trạch Nam bao bọc cả người tôi vào lòng để bảo vệ, sợ Diệp Du lại động chạm đến tôi.

“Trần Trạch Nam, cậu cút đi!” Diệp Du nổi giận rống lên một tiếng, lập tức nhìn về phía tôi, “Tần Kỳ, anh nghe em nói, hôm đó em không có ý đánh anh, em chỉ lỡ tay! Em cũng không muốn bỏ anh... Mấy ngày nay em đã thuyết phục được người nhà, bây giờ chúng ta không còn chướng ngại gì nữa, có thể ở bên nhau rồi.” Diệp Du vừa nói hốc mắt liền sưng nước, “Tần Kỳ, anh đã bảo muốn bên cạnh em mãi, anh nói chúng ta có thể sống với nhau qua một đời, em không nên rời bỏ anh... Bây giờ em mới nhận ra, em không thể mất anh, em không chịu được.”

Tôi nhìn bộ dạng của Diệp Du chỉ cảm thấy buồn cười, nếu là lúc trước, nghe vậy tâm lý đề phòng của tôi nhất định sẽ buông xuống, nhưng hiện tại tôi chỉ thờ ơ không còn động lòng đối với lời giải thích thâm tình của hần nữa.

“Diệp Du, cậu đừng nói gì thêm, giờ tôi không muốn gặp cậu, không muốn liên lụy cái gì với cậu, nếu cậu còn quậy trước cửa nhà tôi, tôi chỉ còn cách gọi bảo vệ đem cậu đi vì tội gây rối trật tự công cộng, không tin thì cứ quậy tiếp, nếu không muốn mất mặt thì lượn nhanh.”

Diệp Du nhìn tôi vẻ mặt không thể tin được, hiển nhiên không ngờ tôi sẽ tuyệt tình như vậy với cậu.

Tôi đóng cửa lại một lần nữa, bên ngoài quả thật không còn động tĩnh, lúc này tôi mới thở ra một hơi.

Lơ đãng thoáng nhìn qua Trần Trạch Nam bên cạnh, tôi đã thấy khóe miệng hần nhếch lên, có vẻ sung sướng vô cùng.

“Cậu làm gì thế?”

“Em sợ anh không nhẫn tâm dứt khoát với Diệp Du, giờ thì yên tâm rồi.” Trần Trạch Nam xoa đầu tôi, “Em không muốn nhìn anh thương tâm khổ sở vì hần nữa.”

“Chuyện trước đây thôi.” Tôi hời hợt trả lời một câu, gạt tay Trần Trạch Nam xuống, “Không cho phép sờ đầu.”

“A Kỳ ơi.” Trần Trạch Nam bất chợt dí sát vào tôi, đôi mắt phát sáng, “Mỗi lần nhìn anh như vậy, em thêm cần anh một miếng ghê.”

Tôi giận quá hóa cười, “Trần Trạch Nam, cậu còn nói mấy thứ kinh tởm nữa tôi nhốt cậu ngoài cửa đấy, tin không?”

Trần Trạch Nam bị tôi uy hiếp một chút, quả nhiên ngoan ngoãn ngậm miệng, sau đó vào nhà bếp chuẩn bị bữa tối thật chu đáo tỉ mỉ.

Hôm sau ăn sáng xong, tôi cùng Trần Trạch Nam bước ra cửa.

Từ khi tổ tình với tôi, Trần Trạch Nam mặt dày kiên quyết ở lại nhà tôi luôn, đuổi cách nào cũng không đi. Cuối cùng đành nhượng bộ cho hần ở, tiện thể sa thải người giúp việc, để hần gánh hết việc nhà, định khiến hần biết khó mà lui nhưng tên này càng làm càng cao hứng, không chán nản một chút xíu nào.

Vừa mở cửa thì thấy một bóng người cuộn tròn bên ngoài, tôi định thần nhìn lại, đó là Diệp Du.

Diệp Du ngẩng đầu lên, sắc mặt uể oải, dưới mắt xuất hiện quầng thâm, vừa thấy đã biết cậu đợi suốt đêm ở ngoài này.

“Tần Kỳ, anh đừng không cần em, em không muốn chia tay với anh...” Diệp Du ngồi dưới đất nức nở kéo chân tôi, dáng vẻ kia trông khá chật vật.

Tôi còn chưa kịp lên tiếng thì Trầm Trạch Nam co giò sút cho cậu một cú lặn vào trong góc.

Tôi nhìn hắn không nói gì, cái tên này không biết trước giờ dồn nén bao nhiêu oán hận đối với Diệp Du rồi, vì tôi mà vẫn chưa bộc phát, hiện tại quan hệ giữa tôi và Diệp Du đã hoàn toàn cắt đứt, hắn thật đúng là không chút hạ thủ lưu tình, thế nào lại tàn nhẫn vậy, cứ như chờ cơ hội liền trừng trị Diệp Du.

Tôi thở dài liếc nhìn Diệp Du, sau đó cất bước rời đi không ngoảnh lại.

Đối với Diệp Du, tôi đã không thể trao ra tình cảm của mình nữa

12. Chương 12

Thời tiết ngày càng lạnh, cũng càng gần đến cuối năm, các đồng nghiệp phòng thiết kế muốn tổ chức một buổi tụ tập ăn nhậu.

Gần đây Trầm Trạch Nam rất bận rộn ở bên kia, không rảnh đến quấy rầy tôi, Diệp Du cũng lâu rồi không trở lại đây nữa, vì thế tâm trạng của tôi rất tốt, liền đồng ý tham gia lần tụ họp này ngay.

Lúc lái xe đến nơi mới phát hiện mọi người đã đông đủ, chỉ thiếu tôi.

“Tần Kỳ, tụi này tưởng cậu đổi ý không đi.”

“Tôi tới muộn sao?” Tôi nhìn chung quanh một lượt, có vài người không quen biết.

“Không có không có, mọi người đang cao hứng, cho nên đều đến sớm, ha ha.”

Tôi gật gật đầu, tìm đến một vị trí trong góc rồi ngồi xuống. Lúc ấy trong thoáng chốc tôi liền hối hận, quả nhiên những chỗ quá nóng nực không thích hợp với tôi lắm, nhưng tổng đã đến rồi thì không thể không quan tâm cứ thế bỏ về.

“Tần thiết kế, anh khỏe.” Tôi vừa ngồi xuống thì cô bé ngồi cạnh chào hỏi một chút.

Tôi nhìn cô ấy ngờ vực, không ấn tượng gì với cô, nhưng cũng giữ lễ đáp lại: “Chào cô.”

“Em là Lý Nghiên, chắc anh không biết em?” Cô gái kia có vẻ sốt sắng, ánh mắt vẫn long lanh.

Tôi trầm lặng một lúc, “Xin lỗi, tôi không có ấn tượng với cô.”

“Không sao không sao, trước đây chúng ta chỉ mới gặp qua một lần.” Cô gái khoát tay, nhưng vẻ mặt vẫn thất vọng đôi chút.

Tôi nhíu mày, đã nhận ra tâm tư của cô bé này, quay đầu qua không nói gì nữa, tôi không muốn lại liên lụy với những người không quan hệ.

Bữa ăn này hết sức tưng bừng, nhưng chủ yếu là bọn họ, tôi hầu như không cùng người khác nói chuyện, cứ im lặng ăn uống mà thầm mong kết thúc mau mau.

Nhưng mọi thứ lại không thuận lợi như tôi nghĩ, lúc bữa ăn sắp chấm dứt thì hết người này đến người kia đến mời rượu, đều lấy cớ giống nhau là vì thấy tôi ít tham gia nhậu nhẹt với họ quá.

Tôi luôn không rành chuyện xã giao cũng chưa gặp tình huống như vậy, nên khi liên tiếp bị mời rượu tôi nhất thời không biết làm sao.

Khi còn chưa nghĩ ra biện pháp đối phó thì đã có vài chén rượu bất giác chui vào bụng cả.

Lúc tôi ý thức được thì thân thể đã thấy hơi nhẹ bẫng, đầu óc trở nên nặng nề, tôi xua tay với họ “Không uống nữa.”

Lý Nghiên ngồi bên cạnh thấy tôi như vậy lập tức đi rót cho tôi một chén nước, sau đó đỡ cho tôi uống.

Tôi nằm nhoài trên bàn, đầu óc vẫn còn hơi tỉnh táo, tôi lấy di động ra gọi Trầm Trạch Nam.

Trong nháy mắt đột nhiên tôi phát hiện, bất tri bất giác mình bắt đầu quá ỷ lại vào Trầm Trạch Nam rồi.

“Alô? A Kỳ?” Trầm Trạch Nam tỏ vẻ phấn khích khi tôi chủ động gọi hắn, ngữ điệu tăng cao.

Tôi cố gắng nói từng chữ rõ ràng: “Bây giờ cậu có thời gian không?”

Bất quá Trần Trạch Nam liền nghe thấy có gì đó không đúng, cậu vội hỏi, “Anh uống say hả?”

“Chỉ là hơi không chú ý nên uống nhiều một chút.”

“Em đến ngay, anh chờ em nhé.” Nói rồi Trần Trạch Nam liền cúp máy, tôi lắc đầu suy nghĩ một hồi mới nhớ hôm nay hẳn biết tôi đi tiệc tùng.

Không biết có phải loại rượu này có tác dụng ngằm rất mạnh hay không, thời gian trôi càng lâu ý thức tôi càng trở nên mơ hồ.

Lý Nghiên bên cạnh vẫn dùng tay nhẹ nhàng xoa bóp đầu giúp tôi, có vẻ muốn tôi dễ chịu một chút, tôi không thích người khác chạm vào mình nhưng khi đó đã không còn sức đẩy tay cô ấy ra.

Tôi không có khái niệm gì đối với thời gian, cũng không biết qua bao lâu, Trần Trạch Nam mới vội vàng xông vào.

Tôi cảm giác cơ thể mình được chậm rãi đỡ đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Trần Trạch Nam thì thấy hắn đang trừng chòng chọc vào Lý Nghiên, ánh mắt vô cùng đáng sợ.

“Đừng ăn giấm chua vậy ạ.” Tôi hơi bất lực dựa vào người hắn.

Trần Trạch Nam ôm tay tôi run lên, có vẻ vui sướng khi tôi nói vậy, “Được, em nghe lời anh, không ăn giấm.”

Lý Nghiên bên cạnh nghe được đối thoại của chúng tôi thì cả người ngậy đại ra, cô sững sờ nhìn tôi không thể thốt nên lời.

“Cám ơn cô.” Tôi nhìn Lý Nghiên nói lời cảm ơn, sau đó để Trần Trạch Nam đỡ mình ra ngoài.

Vừa ra cửa phòng khách, Trần Trạch Nam liền bế bồng tôi lên, tôi cứ để cho hắn ôm không nói gì, phát hiện dần dần đối với Trần Trạch Nam thỉnh thoảng thân mật một chút cũng không sao.

Trần Trạch Nam bế tôi vào trong xe, bản thân thì ngồi ngay bên cạnh, tôi ngờ vực nhìn lên ghế lái thì thấy chỗ đó đã có một người ngồi.

Trần Trạch Nam phát hiện ánh mắt của tôi, hắn giải thích: “Đây là Nghiêm Vinh.”

Người ngồi ở ghế lái nghe Trần Trạch Nam nói vậy, lập tức xoay lại cười tủm tỉm liếc nhìn tôi, “Chị dâu khỏe ạ.”

Tôi bị hắn gọi thế, vẫn là toàn thân nổi hết da gà, còn chưa kịp lên tiếng thì Trần Trạch Nam đã lạnh lùng mở miệng, “Nghiêm Vinh, tao dạy mày gọi như vậy sao? Đang ngứa da đấy hả?”

“Vậy phải gọi như thế nào? Anh là anh đại, chẳng lẽ anh ta không phải chị dâu em? Ngoại hình chị dâu thật đẹp mắt, không trách được anh đại suốt ngày mê muội đầu óc hết.” Nghiêm Vinh vẫn bộ dáng cười híp mắt.

Tôi hoàn toàn há hốc mồm, tự nhiên thấy buồn nôn hết sức, dứt khoát cầm miệng không nói lời nào.

Trần Trạch Nam dữ tợn nhìn chằm chằm Nghiêm Vinh, “Mày gọi một tiếng chị dâu nữa tao cắt lưỡi mày, không tin thì thử xem.”

Nghiêm Vinh lúc này mới cầm miệng, lè lưỡi, sau đó xoay người ngoan ngoãn lái xe.

“A Kỳ, anh đừng nghe hắn nói vậy, em không nói như vậy đâu.” Trần Trạch Nam nhẹ nhàng điều chỉnh cơ thể tôi một chút, để tôi dựa vào thật thoải mái.

“Ừ, tôi biết, cậu chỉ nói muốn tôi thương cậu.” Đầu óc tôi có chút mê man, lời nói ra cũng không cần suy nghĩ.

Trần Trạch Nam hôn lên trán tôi, không kiêng dè chút nào khi còn thủ hạ hắn ngồi phía trước, “Vâng, em để cho anh thương.”

Khi đó tôi liền suy nghĩ không biết Trần Trạch Nam lúc bị người đặt dưới thân sẽ ra cái bộ dáng gì, thuận miệng đáp một câu, “Được.”

Trần Trạch Nam nghe xong có chút không thể tin, hần nhìn tôi, giọng nói hơi run rẩy, “A Kỳ... anh nói thật sao?”

Tôi nghĩ nghĩ, tôi không thể để Trần Trạch Nam áp mình, coi như muốn lên giường cũng phải là Trần Trạch Nam bị tôi áp, đây đương nhiên là sự thật, vì lẽ đó tôi không chút do dự gật đầu ngay, “Đương nhiên.”

13. Chương 13

Khi Trần Trạch Nam đưa tôi về đến nhà thì tôi đã không tỉnh táo được nữa, nhưng vẫn miễn cưỡng có thể nghe rõ hần nói gì.

Tôi cảm giác được hần đặt tôi lên giường sau đó dùng khăn ướt lau mặt cho tôi.

Tôi nhú mào, né tránh tay hần rồi lằm bằm một câu, “Khó chịu quá.”

Trần Trạch Nam cúi xuống hôn tôi, “A Kỳ ngoan nào, em giúp anh lau người sẽ không khó chịu nữa.”

Tôi mở to hai mắt nhìn hần, chỉ thấy trước mặt mọi thứ loạn xạ, có nhiều Trần Trạch Nam thật.

“A Kỳ, vừa rồi anh nói gì anh nhớ không?” Trần Trạch Nam bất thành linh đến gần sát trước mặt tôi, “Không thể nói mà không giữ lời đâu đấy.”

Tôi gật đầu, thật ra căn bản không hiểu Trần Trạch Nam đang nói gì.

“A Kỳ, em thật vui quá.” Trần Trạch Nam không ngừng hôn môi tôi, hơi thở nóng hổi phả lên mặt.

Tôi thấy ngứa ngứa, rứt cổ một cái.

“A Kỳ... A Kỳ...” Trần Trạch Nam vẫn gọi tên tôi, thanh âm như vậy làm tôi cảm giác thật dịu dàng.

Thế là tôi ôm lấy thân thể hần, đơn giản chỉ muốn đáp lại hần một lần, “Trạch Nam.”

Giọng nói Trần Trạch Nam nhất thời ngừng lại, sau đó tôi liền cảm giác được cả người bị hần đè xuống dưới, quần áo từng lớp được cởi bỏ.

Tiếp theo sau đó là một cơ thể vô cùng nóng bỏng kề sát.

Tôi mơ mơ màng màng biết sắp phát sinh cái gì, nhưng không có cảm giác kháng cự, một khắc ấy tôi chợt nghĩ, hình như ở bên Trần Trạch Nam cũng rất tốt.

Đôi môi Trần Trạch Nam lướt một đường hôn từ cổ xuống, tựa hồ mỗi tác da thịt trên người tôi hần đều muốn lưu lại dấu ấn.

Đột nhiên tôi cảm giác phân thân mình được ngậm vào một nơi rất ấm áp, trong nháy mắt cơ thể tôi run lên một hồi.

“Trần Trạch Nam...” Tôi gọi tên hần, nhưng không biết nói gì.

“Đây là lần đầu tiên em làm chuyện này, nếu anh đau liền nói em biết.” Nói xong Trần Trạch Nam lại tiếp tục ngậm vào nhả ra.

Tôi bầu lấy drap giường, có một loại khoái cảm không thể nhịn được.

Thời gian trước đây thác loạn cùng phụ nữ, tôi chưa bao giờ bắt họ khẩu giao cho mình, lúc cùng Diệp Du hần cũng chưa từng làm vậy với tôi, nên loại cảm giác này là lần đầu tiên tôi có được.

Trần Trạch Nam ngậm nuốt thật lâu mới nhả ra, tôi vì đạt khoái cảm nên khóe mắt ngấn một tầng nước mắt sinh lý, Trần Trạch Nam dùng tay quạt giúp tôi, sau đó đột nhiên nhớ ra điều gì rồi chạy ù vào phòng tắm, qua một lúc hần liền bước ra.

Lập tức tôi cảm giác được Trần Trạch Nam lại áp sát vào mình, hần hôn môi tôi, một luồng hương thơm ngát mùi hoa quả tràn vào miệng.

Tôi nghĩ một chút, mùi vị thật giống kem đánh răng nhà mình.

Trầm Trạch Nam dịu dàng hôn tôi thật sâu, vừa hôn vừa dùng tay vuốt ve khắp cơ thể, tôi bắt đầu không chịu nổi nữa siết chặt tay Trầm Trạch Nam.

“A Kỳ, dừng nóng vội, tới ngay.” Trầm Trạch Nam nâng thân mình lên, đỡ lấy phân thân của tôi, sau đó chậm rãi ngồi xuống.

Tôi cảm giác hạ thể của mình được một thứ gì đó trơn ướt bao bọc lấy, dù hơi chặt nhưng không hề khô khốc chút nào, cho nên không có gì khó chịu.

“A... A Kỳ! A Kỳ!” Trầm Trạch Nam kêu lên, trong ngữ điệu mang theo chút ần nhĩn đau đớn.

Rồi không lâu sau hân cũng dần tăng tốc độ, trên người tôi nhấp nhô lên xuống.

Tôi ôm lấy hân trở mình, nắm quyền chủ động.

“A Kỳ,” Trầm Trạch Nam xoa mặt tôi, “Cuối cùng em đã có được anh.”

Trầm Trạch Nam vuốt ve tôi với cử chỉ vô cùng thành kính và nghiêm cẩn, cứ như tôi là bảo bối trân quý biết bao nhiêu đối với hân, trong khoảnh khắc ấy tôi thấy tim mình tựa hồ đập lệch đi một nhịp, cảm thấy mình đã yêu thích hân đôi chút rồi.

Làm đến thời điểm cao trào, tôi định rút ra theo thói quen thì bị Trầm Trạch Nam ôm ghì lại, “A Kỳ, anh bắn vào trong đi... Em muốn anh...”

Bị hân ôm như thế không nhúc nhích được, tôi liền phóng thích toàn bộ bên trong cơ thể hân.

Tôi vô lực nằm nhoài lên người hân thở hổn hển, sau đó bất tri bất giác cứ như vậy thiếp đi.

14. Chương 14

Khi tỉnh lại tôi thấy nhức đầu kinh khủng, thân thể thì bải hoải.

Giật giạt cánh tay, bất ngờ chạm phải da thịt ấm nóng bên cạnh, tôi kinh ngạc nhảy dựng, nhanh chóng quay đầu nhìn sang.

Trầm Trạch Nam đang ngủ thật say, một tay còn ôm lấy tôi.

Tôi hơi sững sốt nhớ lại chuyện phát sinh tối qua, chỉ là không nhớ rõ lúc nào thì ngủ mất.

Kéo lên tấm chăn nhìn một chút, quần áo được mặc chỉnh tề, trên người cũng khô thoáng thoải mái, là Trầm Trạch Nam làm giúp tôi cả sao?

Tôi thở dài, có lẽ trong thâm tâm mình không hề kháng cự cùng Trầm Trạch Nam làm chuyện thận mật.

“A Kỳ...” Lúc đang chìm trong suy tư thì tôi bất chợt bị một giọng nói khàn khàn gọi tỉnh.

“Khụ,” Nhìn Trầm Trạch Nam, tôi thấy hơi xấu hổ, dù sao với tâm thái trước giờ vẫn luôn coi hân là bạn bè, hiện tại tự nhiên làm loại chuyện này, tôi có chút không tiếp thu được, “Em tỉnh rồi?”

“Vâng, anh đói bụng chưa? Em đi nấu bữa sáng.” Nói xong Trầm Trạch Nam liền tung chăn chuẩn bị đứng dậy.

Tôi kéo tay hân, “Thôi, hôm nay để tôi nấu cho.”

“A Kỳ,” Trầm Trạch Nam bất chợt nhào lại đè tôi xuống, “Chẳng phải em đã nói cơ thể em rất khỏe mạnh sao? Nếu anh không ngại, em muốn làm thêm lần nữa.”

Tôi xốc hân lên một phen, “Trầm Trạch Nam, trước giờ sao tôi không phát hiện ra em là người không biết xấu hổ như vậy?”

Trầm Trạch Nam nhìn tôi mỉm cười, rồi áp sát hôn lên khóe mắt tôi, “A Kỳ, em yêu anh.”

Tôi im lặng nhìn hân, hân lại tiến tới, dịu dàng rót từng lời vào tai tôi, “A Kỳ, em yêu anh.”

“Biết rồi.”

“A Kỳ, em yêu anh.”

“Đừng nói nữa.”

“A Kỳ, em yêu anh.”

Tôi bị hấn nói đến mức ngứa ngáy trong lòng, bèn chống tay ngứa đầu lên hôn hấn.

Khi đó tôi mới nhận ra, cho đến hôm nay tôi đều sai lầm rồi, trên thế gian này vẫn còn có người làm bạn với tôi, người có thể cùng tôi trải qua một đời, có lẽ đó là Trầm Trạch Nam.

“Trầm Trạch Nam, tôi thấy hình như hơi thích em rồi.”

Từ lúc xuống giường, mỗi bước đi của Trầm Trạch Nam đều như nhảy múa, nhìn xem một người đàn ông trưởng thành, cường tráng như thế mà còn tung ta tung tãng, tôi thực sự không thể nói là thoải mái.

“Trầm Trạch Nam, em đến mức này luôn ư?” Tôi trợn trắng mắt, “Đừng được chưa? Nhảy như vậy sợ dưới lầu người ta lên cần nhàn đấy.”

“A Kỳ.” Trầm Trạch Nam mò đến, “Anh hôn em đi, em sẽ không nhoi nữa.”

Tôi dở khóc dở cười, đến gần hôn tượng trưng vào mặt hấn một cái, “Rồi, em khôi phục trạng thái bình thường được chưa?”

“Trầm Trạch Nam gật đầu, vừa hát vừa chạy vào nhà bếp.

Ngồi trên bàn ăn, nhìn gương mặt rạng rỡ tươi cười của Trầm Trạch Nam, cảm thấy sự tình nếu đã đến nước này thì không thể cứ như vậy mà không nói gì.

“Trầm Trạch Nam,” Tôi chăm chú nhìn hấn, “Tôi nghĩ mình phải nói chuyện rõ ràng một lần.”

Trầm Trạch Nam thấy vẻ mặt nghiêm túc của tôi, nét cười trên mặt chậm rãi thu lại, hấn cũng vậy thật nghiêm túc nhìn tôi, “A Kỳ, mặc kệ anh nói gì, em đều muốn ở bên cạnh anh.”

“Ừ, cho nên tôi còn lựa chọn khác sao?”

“Gì cơ?”

“Chúng ta đến với nhau đi, dù sao bất luận thế nào em cũng sống chết mặt dày dính lấy tôi đúng không?”

“Anh... nói thật sao?”

“Nếu em hy vọng đó là giả cũng được.”

Tôi vừa mới nói ra khỏi miệng, Trầm Trạch Nam liền nhào tới ngậm lấy môi tôi hôn ngẫu nhiên, hấn ôm tôi với đôi tay phát run lên.

Tôi bị thái độ của hấn làm hơi khó chịu trong lòng, bèn đẩy hấn ra, tôi nhìn hấn thật lâu, “Trầm Trạch Nam, bây giờ chúng ta đã là người yêu của nhau, em đừng cứ lo lắng nữa, em là của tôi, mà tôi, cũng là của em.”

“A Kỳ...” Trầm Trạch Nam nhìn tôi, viền mắt vậy mà dần dần đỏ hoe lên.

Quen biết Trầm Trạch Nam cũng đã bảy năm, đây là lần đầu tiên tôi thấy Trầm Trạch Nam khóc trước mặt mình.

Tôi dang tay ôm chặt hấn, “Trầm Trạch Nam, cảm ơn em đã chăm sóc anh suốt bảy năm qua, sau này, hy vọng chúng mình có thể bên nhau thật lâu dài.”

“A Kỳ, em mới nên cảm ơn anh,” Trầm Trạch Nam nghẹn ngào bên tai tôi, “Em từng nói với anh, gặp được anh là may mắn cỡ nào rồi, mà hiện tại lại có được anh thì em càng may mắn biết bao.”

Tôi từ từ nhắm hai mắt mặc cho Trầm Trạch Nam nói liên miên lải nhải những lời đó bên tai, một khắc ấy tôi cảm thấy mình được Trầm Trạch Nam cần như thế nào, thế giới của tôi dường như chỉ còn lại Trầm Trạch Nam.

Một Trầm Trạch Nam yêu tôi vô cùng.

Cảm giác ấy thật hạnh phúc làm sao.

15. Chương 15

Kể từ khi xác định quan hệ cùng Trầm Trạch Nam, tên này thực sự không lúc nào là không phát tình.

“Trầm Trạch Nam! Em kèm chế một chút được không?!” Tôi đẩy Trầm Trạch Nam ra, kéo drap giường nằm trở lại.

“A Kỳ, tới lần nữa đi anh.” Trầm Trạch Nam nói xong lại lần mò xuống dưới.

Tôi khẽ rên lên một tiếng, ấn đầu hắn xuống, “Em thật là... Cầm thú...”

Trầm Trạch Nam ngẩng đầu lên cười cười, “A Kỳ, dáng vẻ này của anh thật đáng yêu.”

Tôi không còn sức đáp lại hắn nữa, chỉ thấy sóng khoái cảm từng đợt rồi từng đợt ập đến, cuối cùng lúc đạt cao trào lại được Trầm Trạch Nam ra sức phun lên ngấm xuống, tôi phóng thích toàn bộ trong miệng hắn.

“Sao lần nào em cũng vậy?” Nằm trên giường vô lực nhìn hắn nuốt hết dịch vào, tôi không biết phải làm gì.

“Của A Kỳ thì một giọt cũng không thể lãng phí nha.” Mặt Trầm Trạch Nam không đỏ chút nào, “Nuốt ở dưới, ở trên cũng phải nuốt.”

Hắn trắng trợn nói vậy làm mặt tôi nóng bừng lên, xoay người qua, “Em có thể biết ngưng ngừng một chút được không?”

Trầm Trạch Nam ôm lấy tôi từ phía sau, giọng điệu mang theo ý cười, “Em có phải phụ nữ đâu, chẳng lẽ A Kỳ không thích em nhiệt tình như vậy? Thế anh thích kiểu gì? Em đều phối hợp với anh.”

“Không nói chuyện với em nữa,” Tôi hừ một tiếng, “Trước đây đâu biết em thế này.”

“Thế nào cơ?”

“.....”

“A Kỳ?”

“Em câm miệng!”

Hôm sau lúc rời giường Trầm Trạch Nam đã không còn bên cạnh, tôi dụi dụi mắt, gọi hắn một tiếng nhưng không nghe trả lời.

Tôi ngờ vực ra khỏi giường đi về phía phòng khách, phát hiện bữa sáng đã được dọn sẵn trên bàn ăn, kế bên còn có một tờ giấy.

“A Kỳ, hôm nay xảy ra chút chuyện, em phải đi một chuyến, đồ ăn sáng nếu nguội anh nhớ hâm nóng đấy.”

Tôi đặt lại tờ giấy sau đó ngồi xuống bắt đầu ăn bữa sáng hãy còn ấm, chỉ cảm thấy trong lòng một loại tư vị ngọt ngào khó tả.

Tôi ngồi trước bàn ăn yên lặng ngẫm nga, Trầm Trạch Nam quả thật lợi hại, trái tim tôi cứ như vậy đã bị hắn tóm gọn lúc nào không hay.

Ăn xong bữa sáng, tôi thay quần áo ra ngoài chuẩn bị đi làm, nhưng không ngờ vừa đóng cửa lại, mới quay đầu đã nhìn thấy Diệp Du đứng trước mặt.

Hắn làm tôi sợ hết hồn, “Sao cậu lại đến đây?”

“Tần Kỳ, anh thật sự nhẫn tâm không cần em như vậy?” Trạng thái tinh thần của Diệp Du hết sức không ổn, cả người nhìn có vẻ u sầu suy sụp.

“Cậu đừng trở lại dây dưa với tôi được không? Tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng với cậu.”

“Sao anh có thể...” Diệp Du vừa nói vừa muốn bật khóc, “Mấy ngày nay em vẫn luôn định đến tìm anh, nhưng mỗi lần Trầm Trạch Nam cùng với anh, em không có biện pháp tiếp cận... Anh có biết em đã khó khăn bao nhiêu không?”

“Diệp Du, cậu quá ích kỷ.” Tôi lạnh lùng nhìn cậu, “Lúc trước tôi còn bên cậu, hết lần này đến lần khác cậu vì cái tự tôn buồn cười của cậu, vì người nhà mà từ bỏ tôi không chút do dự, bây giờ tôi đi rồi, cậu lại đến chỉ trích hành động tôi gây ra khó khăn cho cậu? Cậu có biết thế nào gọi là đau đến chết đi sống lại không? Mới vài ngày cậu đã chịu không nổi? Còn bảy năm trước đây của tôi, tôi trải qua thế nào cậu có biết không?”

“Tần Kỳ, bảy năm qua em không ổn như anh nghĩ đâu! Em vẫn luôn yêu anh!” Diệp Du nắm lấy tay tôi, trong mắt tràn ngập ủy khuất, “Em bị mẹ uy hiếp, thật sự không biết nên làm thế nào, hôm đó em không muốn chia tay với anh, chỉ nói là tách ra một thời gian thôi... Anh nghe em, bây giờ em chỉ cần anh về bên em, không còn trở ngại gì cả! Chúng ta có thể sống tốt qua một đời... Anh đã đáp ứng em không phải sao? Lẽ nào anh lại quên mất?”

Tôi nhìn đáng vẻ liễu mạng nỉu kéo của Diệp Du, bất chợt nhớ đến ánh mắt dịu dàng mà Trầm Trạch Nam nhìn tôi, tôi hất tay Diệp Du ra, không muốn nói gì thêm.

“Tần Kỳ, em biết anh còn yêu em... Anh nguyện ý chờ em bảy năm, sẽ không nhẫn tâm buông bỏ em như vậy...” Diệp Du xông lại ôm chặt lấy tôi, áo tôi thấm đẫm nước mắt cậu.

Tôi đẩy ra, cười cười, “Cậu vẫn khẳng định rằng tôi còn yêu cậu? Cho nên mặc kệ trước đây cậu đã tổn thương tôi như thế nào, cậu đều cho rằng tôi sẽ bỏ qua chuyện cũ, ở lại bên cậu? Coi như trong một giây cậu đáp ứng tôi, liên giây tiếp theo cậu cũng có thể cự tuyệt tôi mà không có bất cứ gánh nặng gì, sau đó cậu lại đến nói với tôi rằng cậu còn yêu tôi? Cậu nghĩ chỉ bằng một câu nói này, tôi sẽ bất chấp tất cả trở về bên cậu? Diệp Du, cậu quá đề cao tình yêu của tôi dành cho cậu, cũng quá đề cao tình yêu của chính cậu.”

“Vậy em phải làm sao? Anh còn muốn em làm thế nào?”

“Sau này đừng đến tìm tôi nữa, tôi không muốn nhìn thấy cậu.”

“Ý của anh là, chẳng lẽ về sau hai ta hoàn toàn như người xa lạ không quen biết?”

“Tốt nhất là như vậy.”

Nói xong câu đó tôi liền không chút do dự xoay người, Diệp Du ở phía sau cũng không có bất cứ động tĩnh gì, tôi cho rằng rốt cục cậu đã chấp nhận, nhưng không ngờ cậu bất thành linh nhào tới từ phía sau, dùng một miếng gì đó bịt kín miệng tôi lại, tôi kinh ngạc mở to hai mắt, không hề nghĩ Diệp Du sẽ làm đến mức này, lúc muốn vùng thoát ra thì đã muộn, tôi cảm giác sức lực toàn thân dần dần tiêu tan đi, mí mắt cũng càng lúc càng nặng, cuối cùng không thể không chìm vào bóng tối vô tận.

Lúc tỉnh lại, toàn thân tôi một chút sức lực cũng không có, cơ thể hoàn toàn không thể động đậy, tôi ráng sức mở mắt, ánh sáng ngọn đèn trên đầu đâm vào mắt làm tôi phải nhắm mắt lại, dịu đi trong chốc lát, lúc này mới chậm rãi mở ra.

Thử giật giật mới phát hiện hai tay tôi bị trói trước người, mà hai chân tách ra cột trên giường.

Tôi chậm chậm vật vờ ngồi dậy, nhận ra phòng tắm phía trước đèn sáng, bên trong còn truyền ra một ít tiếng nước chảy.

Nhìn quanh bốn phía, không thấy gì có thể sử dụng được.

Tôi ngồi một lúc, phát hiện tiếng nước trong phòng tắm đã ngưng chảy, ít lâu sau Diệp Du từ bên trong bước ra.

Cậu thấy tôi ngồi dậy, vội đi tới, “Anh đã tỉnh?”

Tôi chau mày nhìn cậu, “Cậu đây là ý gì?”

Diệp Du cúi đầu, không trả lời câu hỏi của tôi.

“Diệp Du, có cần thiết phải làm thế không?” Tôi nhìn cậu, không lý giải được sao cậu lại làm ra chuyện thế này.

“Tần Kỳ, anh vẫn yêu em có phải không?” Diệp Du ngẩng đầu, đôi mắt long lanh ngấn nước, “Chỉ cần chúng ta gần gũi một chút, nhất định anh sẽ về bên em đúng không?”

Tôi hoàn toàn bất lực với lý lẽ của Diệp Du, “Diệp Du, tôi cho cậu biết, tôi không yêu cậu, cũng không thấy hứng thú với thân thể của cậu.”

“Anh gạt em... Chắc chắn anh còn đang trách em... Nên mới không chịu thừa nhận...” Diệp Du lắc lắc đầu, cần bản không tin lời tôi nói.

“Diệp Du, cậu đừng tự lừa mình dối người như vậy nữa được chứ? Nếu tôi còn yêu cậu thì bây giờ tôi đâu có ở bên Trần Trạch Nam,” tôi nhìn chăm chăm cậu, “Hiện tại tôi chỉ muốn cùng Trần Trạch Nam sống nốt quãng đời còn lại.”

“Không! Anh chỉ đang muốn trừng phạt em! Anh cố ý thăm dò em!” Diệp Du như phát điên nhào tới, nắm lấy hai cánh tay tôi, “Tần Kỳ, đừng như thế được không? Em yêu anh, em thật sự yêu anh! Anh đi nói với Trần Trạch Nam, người anh yêu là em... Anh nói cho anh ta, anh đối với anh ta một chút cảm tình cũng không có!”

Tôi lạnh nhạt nhìn Diệp Du, không thèm để ý đến bộ dáng cuồng loạn của cậu, “Không, tôi yêu em ấy, tôi thuộc về em ấy. Trong lòng tôi bây giờ không có Diệp Du, chỉ có Trần Trạch Nam.”

Diệp Du tròn mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn tôi, cứ như không tin được những lời này từ miệng tôi nói ra.

Cậu trở mặt đã lâu, đột nhiên đề tôi xuống giường, “Anh nói là giả... Em sẽ không tin...”

Tôi để mặc Diệp Du cởi bỏ quần áo mình ra, tùy ý để cậu hôn khắp cơ thể, trong mắt tôi không hề có một tia ham muốn, chỉ có chán ghét.

Diệp Du nâng mặt tôi lên muốn hôn môi, tôi chống cự nghiêng đầu qua, chỉ cảm thấy từ trong dạ dày cuộn lên cơn buồn nôn mãnh liệt.

“Diệp Du, cậu như vậy sẽ càng làm tôi thêm ghét cậu.”

Diệp Du nghe tôi nói xong, thân thể chợt hơi run lên, sau đó động thủ kéo quần tôi xuống phân nửa, cậu cúi người ngậm lấy hạ thân tôi.

Qua một hồi lâu, cơ thể của tôi vẫn hoàn toàn không có phản ứng, đối với lần ân ái này cảm giác căm ghét đã vượt xa khoái cảm mà Diệp Du mang lại cho tôi.

“Tần Kỳ... Anh thật hận em đến thế sao?” Diệp Du ngồi lên người tôi, vẻ mặt thống khổ.

“Diệp Du, tôi cho cậu biết,” tôi nhìn Diệp Du, lạnh lùng mở miệng, “Tôi đã sớm không còn hận cậu, vì tôi sẽ không trao cậu bất kỳ phần tình cảm nào nữa, ngay cả cảm hận chắc chắn cũng không trao cho cậu.”

“Trong mắt của tôi đã không còn Diệp Du, mà tôi hy vọng tương lai mình cũng sẽ không xuất hiện cái tên Diệp Du này.”

Nước mắt Diệp Du trào ra, cậu nắm chặt lấy vị trí trái tim mình, cả người lộ rõ nỗi đau đớn đến tê tâm liệt phế.

“Đừng như vậy... Đừng nói lời như vậy...” Diệp Du bỏ nhào lên người tôi, nén không được khóc thành tiếng, “Sao anh có thể tuyệt tình đến thế...”

“Bởi vì tôi một chút cũng không quan tâm cậu.”

Bắt đầu từ sự tuyệt tình của cậu đối với tôi.

16. Chương 16

Diệp Du nằm nhào lên người tôi khóc đã lâu, tôi vẫn duy trì trầm mặc.

Tiếng nước nở của cậu dần dần nhỏ xuống, một lát sau thì hoàn toàn không nghe gì nữa, tôi cúi đầu nhìn lại, phát hiện cậu vậy mà ngủ mất.

Tôi bị cậu đè rất không thoải mái, muốn gọi tỉnh dậy nhưng vừa chuẩn bị mở miệng tôi liền từ bỏ ý nghĩ này.

Không bằng cứ cho cậu yên tĩnh như vậy một chút, để trong lòng tôi không phải khó chịu.

Tôi cũng nhắm mắt lại, nghĩ không biết Trầm Trạch Nam đang bận việc gì, về nhà không thấy tôi thì có đi tìm không.

Nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ vì tác dụng của thuốc mê còn chưa hết nên tôi cũng nặng nề ngủ thiếp đi.

Đợi đến khi tỉnh lại, mở mắt ra chỉ thấy một mảnh tối tăm.

Tôi xoay đầu, nhận ra bên ngoài dường như trời đã muốn đen kịt lại.

Giật giật cơ thể, chỉ thấy bị Diệp Du đè đến không còn cảm giác nữa.

Tôi sưng sờ nhìn trần nhà xuất thần, không biết tình trạng này còn phải kéo dài đến lúc nào.

Không biết qua bao lâu sau, đột nhiên tôi bị một trận đau đốn cắt ruột gan làm tỉnh táo trở lại, trong dạ dày còn cào, toàn thân run rẩy không khống chế được.

Tôi thử hé miệng đánh thức Diệp Du, nhưng vừa mở miệng chỉ có thể phát ra tiếng gào đau đốn, căn bản không nói được gì.

Tôi ráng hết sức lực chuyển động nửa người trên, miệng còn đứt quãng kêu tên Diệp Du.

Mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống từ trán, tôi cơ hồ không nén được từng trận đau đốn này.

“Tần Kỳ...?” Diệp Du rốt cục tỉnh lại, cậu mơ màng nhìn tôi, hiển nhiên vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

“Đau...”

“Tần Kỳ! Anh bị sao vậy?!” Diệp Du dời khỏi người tôi, mặt đầy kinh hoảng.

Tôi cắn răng, hàm đau đến run lên không ngừng, há miệng một cái, lại là tiếng gào thảm thiết.

“Chỗ nào đau? Chỗ nào đau?” Diệp Du luống cuống nhìn tôi, nhìn đáng vẻ của tôi mà sợ tới mức không biết nên làm gì.

Tôi dùng tay đang bị cột chuyển qua vị trí dạ dày, lại chỉ về hướng hai chân bị trói, lúc này Diệp Du mới phản ứng, vội vội vàng vàng xuống giường, thiếu chút nữa là lăn xuống.

Cậu nói lỏng dây trói cho tôi, sau đó chạy đến đỡ cả người tôi lên, “Tần Kỳ, chúng ta đi bệnh viện! Anh đừng sợ!”

Tôi đã đau đến mức mơ hồ ý thức, trước mắt màu sắc lộn xộn cả, căn bản chẳng thấy rõ gì.

Không bao lâu sau, đột nhiên tôi nghe “ầm” một tiếng thật lớn, ý thức đã mơ hồ lại trở nên rõ ràng.

Tôi trợn mắt nhìn thì phát hiện đó là Trầm Trạch Nam, thoát nhìn hắn có chút chật vật, cả người tỏa ra một luồng sát khí đáng sợ.

Tôi nhắm mắt lại, tự cười mình đau đến mức xuất hiện ảo giác rồi.

Nhưng sau đó tôi liền cảm thấy cả người mình được bế lên, giọng nói Trầm Trạch Nam không ngừng vang bên tai, “A Kỳ đừng sợ, em mang anh đi bệnh viện, đừng sợ...”

Cả người tôi vì giọng nói này mà tỉnh lại, tôi cố sức mở hai mắt, nhận ra người trước mặt đúng thật là Trầm Trạch Nam.

“Trầm Trạch Nam...?” Tôi thử nói chuyện, phát ra cũng chỉ là tiếng thều thào.

Trầm Trạch Nam như nghe được giọng nói của tôi, vội vã đến gần sát bên tai, “A Kỳ, là em! Là em... Em ở đây, giờ không sao rồi...”

“Em đừng vội... Anh không sao...”

“Được, em không vội, anh đừng nói chuyện...” Giọng nói Trầm Trạch Nam thật nghẹn ngào, không có sức thuyết phục gì.

Tôi vùi đầu trong lồng ngực hắn, cảm thấy hết sức an tâm, không bao lâu thì hoàn toàn mất ý thức hẳn.

Lúc tỉnh lại, cảm giác dạ dày đau đớn đã đỡ hơn nhiều, tôi còn chưa mở mắt đã nghe thấy giọng nói của Trầm Trạch Nam.

“Trước tiên trói cổ nó lại, đợi lát nữa hắn nói, đừng làm ồn A Kỳ.”

“Có muốn em giáo huấn nó một trận nên thân không? Dám bắt cóc chị dâu cơ đấy... Ặc, không phải, dám bắt cóc bảo bối của anh đại.” Là giọng nói của Nghiêm Vinh.

“Mày đi xuống trước đi.”

Sau khi nghe tiếng đóng cửa, tay của tôi đã được người nắm chặt rồi.

Tôi không giả vờ ngủ, chậm rãi mở mắt ra.

Có vẻ như Trầm Trạch Nam rất mệt mỏi, trên cằm lún phún râu, hốc mắt cũng hồng hồng. Hắn thấy tôi tỉnh thì mừng rỡ nhìn tôi, “A Kỳ! Anh tỉnh rồi?”

Tôi gật gật đầu, nắm chặt lại tay hắn.

“Thế nào? Còn đau không? Có nơi nào không thoải mái? Anh muốn em gọi bác sĩ đến không?”

Tôi buồn cười nghe Trầm Trạch Nam hỏi liên tục, lắc lắc đầu, “Anh không sao rồi, em đừng lo lắng.”

“A Kỳ...” Trầm Trạch Nam bất chợt gục đầu lên giường bệnh, “Anh làm em sợ muốn chết...”

“Hiện tại không phải ổn rồi đấy thôi?” Tôi vuốt đầu hắn, cảm thấy bộ dáng bây giờ của Trầm Trạch Nam thật yếu ớt.

Trầm Trạch Nam ngẩng đầu, ánh mắt tràn ngập đau xót, “Nhìn dáng vẻ kia của anh, thật sự em sắp chịu không nổi...”

“Ừ, anh biết.”

“Em gọi điện thoại cho anh, anh không bắt máy, em chạy về nhà tìm anh, anh cũng không ở nhà.”

“Ừ.”

“Em như phát điên lên tìm anh, cuối cùng nghĩ tới Diệp Du... Nhưng em không tìm thấy ở nhà hắn, qua nhà hắn ở thành phố B cũng không thấy...”

“Cuối cùng Nghiêm Vinh mới tra được gần đây hắn có mua một căn nhà ở chỗ này.”

“Cũng còn tốt đã tìm được anh...”

Tôi quệt đi giọt nước trên khóe mắt Trầm Trạch Nam, “Trạch Nam, anh biết em sẽ tìm được anh, vì thế anh vẫn chờ em.”

“A Kỳ... Cảm ơn anh...” Trầm Trạch Nam xoa mặt tôi thật dịu dàng, “Cũng còn tốt anh không có chuyện gì...”

“Ừ, vì có Trầm Trạch Nam đấy,” Tôi cười nắm lấy tay Trầm Trạch Nam, “Có người ấy thì anh sẽ không có chuyện, anh tin tưởng người ấy.”

17. Chương 17

Những ngày nằm viện, Trầm Trạch Nam vẫn túc trực bên tôi từng phút từng giây.

Kỳ thật chuyện dạ dày co rút này nếu qua giai đoạn đau rồi thì cũng không sao, chỉ cần chú ý vấn đề ăn uống một chút, nhưng Trầm Trạch Nam vẫn nhất quyết muốn tôi nằm viện, còn tự ý đặt thêm bên cạnh một cái giường.

Tôi biết hẳn thật ra lần này bị tôi dọa sợ nên lo lắng tận cùng, vì thế tôi chấp nhận cách làm của hẳn.

Nằm trên giường bệnh, tôi nhàm chán xem một ít sách Trầm Trạch Nam mang tới, chờ hẳn quay lại.

Từ sau lần này, hẳn không để tôi ăn cháo mua bên ngoài nữa, nhất định phải tự tay mình nấu mới yên tâm.

“Ôi? Ôi, anh đại không ở đây à?”

Tôi đang đi vào cõi thần tiên thì đột nhiên bị một giọng nói cắt đứt, ngẩng đầu nhìn lên ra là Nghiêm Vinh.

“Hắn về nhà rồi, cậu tìm hẳn có việc?” Tôi để quyển sách xuống, chỉ bằng ghế bên cạnh, “Cậu ngồi chờ chút đi.”

“Không, không có việc gì,” Nghiêm Vinh cười hi hi bước lại, ngồi vào băng ghế bên giường, “Chị dâu khỏe à.”

Tôi chau mày, “Cậu nói thật tôi biết, Trầm Trạch Nam bắt cậu gọi như thế đúng không?”

“Sao có thể à,” Nghiêm Vinh lấy quả quýt trên bàn bóc ra ăn không một chút khách sáo, “Anh đại nói em dám gọi vậy anh sẽ cắt lưỡi em.”

“Thế sao cậu còn gọi?”

“Thì anh đại đâu có ở đây?” Nghiêm Vinh đá lông nheo với tôi, “Dung mạo chị dâu đẹp tuyệt trần rồi, anh đại lại trông cao lớn thô kệch, gọi chị dâu cảm giác khá thuận miệng à.”

“Vậy á? Thật sao?” Tôi nhìn ra cửa cười cười, “Cậu chê anh đại nhà cậu ngoại hình không đẹp bằng tôi?”

“Anh đại này tướng mạo không thể so với chị dâu được,” Nghiêm Vinh khoát tay, mặt đầy ghét bỏ, “Cho nên nói hoa nhài cắm bãi cứt trâu, anh đại quá có lỗi rồi.”

“Nghiêm Vinh, lá gan mày lớn nhỉ.” Trầm Trạch Nam đứng ngoài cửa, gương mặt âm trầm.

Tôi cười nhìn Nghiêm Vinh đang thất kinh, vẫy vẫy tay với Trầm Trạch Nam.

Trầm Trạch Nam thấy tôi kêu lại, đem ánh mắt từ trên người Nghiêm Vinh chuyển sang tôi, “A Kỳ, anh đừng nghe thằng đàn ấy nói bậy bạ.”

Tôi đỡ lấy hộp giữ nhiệt trên tay hẳn, nửa đùa nửa thật nói: “Làm sao? Hẳn nói anh đẹp hơn em, em không phục?”

“Không phải, A Kỳ ưa nhìn nhất.”

Tôi bỏ qua câu nói hạ bút thành văn buồn nôn của hẳn, “Vậy em cảm thấy hẳn bảo hoa nhài cắm bãi cứt trâu là nói sai rồi?”

Trầm Trạch Nam vừa nghe lời này, vội bước tới gần, “Không đúng không đúng, câu này phải là vô cùng đúng.”

Tôi nhìn hẳn ý tứ sâu xa, “Đúng chỗ nào?”

Hẳn tiến tới sát bên tai tôi mang theo ý cười: “A Kỳ là hoa tươi, cắm vào người em.”

Tôi bắt đầu hơi hối hận đã đùa giỡn Trầm Trạch Nam, làm sao không nghĩ tới cái tên này ở trước mặt mình một chút xấu hổ cũng không biết?

Tôi không nhìn hẳn đang đầy ý cười trong ánh mắt, mở ra hộp giữ nhiệt xem, là cháo thịt nạc.

“A Kỳ, còn nóng đó, em thổi cho anh.” Trầm Trạch Nam không để ý Nghiêm Vinh đang trợn mắt há mồm đứng phía sau, liền lấy hộp giữ nhiệt trong tay tôi, dùng muỗng múc lên một ít sau đó đưa miệng thổi thổi, rồi nâng đến bên miệng tôi.

Tôi đoạt chiếc muỗng trong tay hắn, “Em không biết xấu hổ chứ anh thì biết đấy.”

Trầm Trạch Nam nghe tôi nói vậy, lúc này mới nhớ tới Nghiêm Vinh đang đứng đó, hắn liếc nhìn ra sau: “Mày còn ở đây làm chi? Có gì làm thì làm đi.”

Nghiêm Vinh cười khỏ nhìn tôi một chút, tiếp theo nhìn qua Trầm Trạch Nam, “Anh đại, em đến tìm anh có chút chuyện.”

“Mày nói.”

Nghiêm Vinh liếc liếc tôi muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nói ra, “Diệp Du nháo cả ngày đòi gặp chị dâu... Tần Kỳ, không thì sẽ không ăn uống, bọn em cũng không biết phải làm sao.”

Trầm Trạch Nam cười lạnh một tiếng, “Nó tưởng dùng tính mạng uy hiếp tao được chắc? Không ăn uống thì thôi, muốn chết cứ để cho chết.”

Tôi kinh ngạc liếc nhìn Trầm Trạch Nam, “Cái gì? Em còn giam giữ cậu ta?”

“Nó dám trối nốt anh, em phải cho nó biết tay,” Trầm Trạch Nam do dự nhìn tôi, “A Kỳ, chuyện này anh có thể không can dự được chứ?”

Tôi thở dài, “Em định để cậu ấy chết thật? Giờ giữa anh và cậu ta không còn quan hệ nữa, làm gì phải vì loại người này mà tự chuốc lấy nguy hiểm cho mình?”

“A Kỳ... Nhìn hắn đối xử với anh như vậy em không thể không trừng phạt nó một chút...”

“Em dẫn anh đi gặp cậu ta.”

“A Kỳ! Anh...”

“Chẳng phải em đã nói cái gì em cũng nghe lời anh?”

“...Dạ, nhưng cũng phải chờ sau khi anh xuất viện.”

Tôi gật đầu, không phản đối nữa.

Ngày xuất viện Trầm Trạch Nam vẫn luôn có gì không ổn lắm, thỉnh thoảng hắn lại lén lút nhìn tôi, lúc thì nhìn thật lâu, có lúc nhìn đến xuất thần, bất gặp ánh mắt của tôi cũng không hay biết.

“Trầm Trạch Nam, rốt cục em bị sao vậy?” Tôi mặc quần áo, khó hiểu hỏi hắn.

“A Kỳ,” Trầm Trạch Nam như lấy hết can đảm, “Anh còn thích nó không?”

“Gì?” Tôi nhìn hắn không giải thích được, “Em nói ai cơ?”

“Diệp Du.”

“Nếu anh đã lựa chọn ở bên em, vậy em cảm thấy thế nào?” Đối với vấn đề này của Trầm Trạch Nam, tôi cảm thấy có chút tức giận, “Hay là, em không tin anh?”

“Không phải!” Trầm Trạch Nam kéo tay tôi, “A Kỳ, tại em suy nghĩ lung tung, anh đừng giận em.”

Tôi gạt tay hắn ra, “Nếu em không có cảm giác an toàn, thấy anh không đủ thật lòng với em, vậy chúng ta tách ra thôi.”

Lúc này Trầm Trạch Nam hoảng lên thật sự, hắn vội ôm cứng lấy tôi, “A Kỳ! Em sai rồi, em chỉ là quá sợ hãi anh sẽ rời bỏ em... Làm sao em có thể tách khỏi anh? Anh đánh em mắng em thế nào cũng được, chứ đừng nói lời như vậy.”

Tôi đẩy Trầm Trạch Nam ra, không quan tâm đến ánh mắt khẩn cầu của hắn, trong lòng không thoải mái khi hắn nghĩ ngờ như vậy.

Chẳng lẽ thái độ rõ ràng của tôi thế này vẫn chưa thể làm hắn yên lòng?

“Dẫn anh đi gặp cậu ta.” Tôi nén giận, không muốn nói chuyện với hắn nữa.

Trầm Trạch Nam nhốt Diệp Du trong phòng một gian nhà trọ, ngược lại điều kiện không kém, chỉ là tình trạng của Diệp Du thực sự không ổn lắm.

Quần áo trên người hắn rách bươm cả, nhưng trên mặt đúng là một vết thương đều không có, nằm trên giường có vẻ đang thoi thóp.

Tôi nhú mào đi qua đứng bên giường.

Diệp Du vốn đang rất yếu nhìn thấy bóng dáng tôi lập tức lăn xuống từ trên giường, hắn mừng rỡ kéo tay tôi, “Em biết anh sẽ đến! Anh vẫn yêu em đúng không?”

Tôi nhìn Trầm Trạch Nam đứng bên cạnh một chút, chỉ thấy gương mặt hắn lạnh đến mức sắp đóng băng, có điều lúc ánh mắt hắn chuyển qua người tôi thì nhất thời thu liễm, lấp bắp nhìn tôi.

Tôi không nhìn vào mắt hắn, xoay người sang Diệp Du, “Hôm nay tôi đáp ứng yêu cầu đến thăm cậu, không phải vì quan tâm cậu, càng không phải sợ cậu chết, mà là tôi không muốn nhiễm máu tanh vì một người không quan hệ,” Tôi lạnh lùng hất tay Diệp Du ra, “Hôm nay tôi bảo Trầm Trạch Nam thả cậu, sau đó cậu chết hay sống đều không liên quan đến tôi nữa, cũng đừng mong trở lại ụ hiếp tôi.”

“Không... Tần Kỳ...” Diệp Du tuyệt vọng nhìn tôi, nước mắt liên tục trào ra.

Tôi tiếp tục nói không lưu tình, “Tôi xin cậu đừng dùng cách làm khiến người ta chán ghét như vậy để chứng tỏ tình yêu dành cho tôi, tôi không cần cũng không muốn.”

“Tần Kỳ, không phải như thế... Anh đừng giận em được không? Sau này cái gì em cũng nghe lời anh, anh đừng như vậy làm em sợ, anh về bên em được không?” Diệp Du thống khổ khẩn cầu.

“Bất luận thế nào, tôi hy vọng cậu ngưng thứ ảo tưởng buồn cười của mình lại đi,” Tôi cúi xuống nhìn cậu, “Tôi nói một lần cuối cùng, tôi không yêu cậu, đối với cậu một chút cảm tình cũng không có.”

Tiếp đó tôi kéo Trầm Trạch Nam liền đi, không để ý đến Diệp Du đang khóc nức phía sau.

Lúc ra khỏi gian phòng trọ, tôi buông tay Trầm Trạch Nam ra quay đầu nhìn hắn, “Bây giờ em yên tâm chưa? Nếu em còn cảm thấy anh thích Diệp Du, vậy em đi đi, anh không muốn ở bên người không tin tưởng anh.”

“A Kỳ, là lỗi của em... Anh tha thứ cho em...”

Tôi thần nhiên xoay người, “Thấy kết cục của Diệp Du không? Trời sinh anh chính là như vậy, nếu em tốt với anh, anh sẽ không lãng phí chân tâm của em, nhưng nếu em còn dám nghi ngờ anh, anh đối với em sẽ tuyệt tình còn hơn so với Diệp Du.”

“A Kỳ!” Trầm Trạch Nam ôm tôi từ phía sau, “Em xin thề, sau này em tuyệt đối không như vậy... Anh trăm ngàn lần đừng nói thế nữa...”

“Đây là cơ hội cuối cùng.”

“Gì khác thì em có thể từ bỏ chứ tuyệt đối sẽ không buông tay anh.” Trầm Trạch Nam thật lòng nói bên tai tôi.

Tôi hừ một tiếng, “Chỉ có anh từ bỏ em thôi.”

18. Chương 18

Ngày 30 tết này, tôi ở bên Trầm Trạch Nam cùng xem tiết mục cuối năm tại nhà.

Dựa vào người Trầm Trạch Nam, tôi trò chuyện với hắn câu được câu mất.

“Ôi, em nói xem chúng mình thế này có giống cặp vợ chồng già không?” Tôi nghiêng đầu nhìn Trầm Trạch Nam nhin không được bật cười.

“Đương nhiên, mình đã bên nhau tám năm rồi,” Trầm Trạch Nam nháy mắt mấy cái, “Cứ coi là vậy đi?”

“Phải rồi, thất niên chi dương... thật là vậy?” (Thất niên chi dương có thể hiểu năm na là cái dớp 7 năm. Phàm là người yêu hoặc vợ chồng, luôn có một niềm tin rằng chỉ cần vượt qua cái dớp 7 năm này một cách an toàn thì có thể coi như bền vững dài lâu, vợ chồng sẽ hạnh phúc bên nhau, còn người yêu nhau sẽ thành vợ chồng – Lãnh Vân.)

“Sao có thể chứ,” Trầm Trạch Nam xoay đầu tôi lại đặt trên môi một nụ hôn, “Bất luận qua bao nhiêu năm, em vẫn yêu A Kỳ như bây giờ.”

“Nói vậy chưa chắc đâu,” Tôi ngồi thẳng dậy khoát tay, “Chuyện sau này thế nào cũng không biết được.”

Trầm Trạch Nam im lặng một lúc thật lâu, mãi đến cuối vẫn không nói gì, chỉ kéo tôi lại ôm trong lồng ngực.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn hắn không hỏi vì sao hắn im lặng.

Vài ngày qua đi, tôi bất chợt thấy được tin tức ngoài ý muốn.

Trên tivi đang phát Diệp thị bị vạch trần có giao dịch không hợp pháp với hắc đạo, cổ phiếu công ty mất giá thảm hại, cuối cùng không thể không tuyên bố rộng rãi tin tức phá sản.

Tôi quay đầu nhìn Trầm Trạch Nam, hắn đúng là thành thực, né tránh ánh mắt tôi một hồi liền lập tức thừa nhận.

“Là em làm.”

Tôi thở dài, “Em cần gì phải xoắn xuýt chuyện của cậu ta nữa?”

“A Kỳ,” Trầm Trạch Nam nắm lấy cánh tay tôi, “Chỉ cần tổn thương đến anh một chút thôi, nhất định em sẽ dốc toàn lực đi trả thù.”

Nói xong hắn lại hơi do dự, “Anh... có phải anh không thích em như vậy?”

Tôi lắc đầu, “Em làm gì anh cũng không ngăn cản, Diệp Du không còn quan hệ với anh nữa, nhà họ Diệp với anh lại càng không liên quan, bất kể em làm gì bọn họ, sao anh có thể vì thế mà trách em?”

“Nhưng,” tôi nắm chặt tay Trầm Trạch Nam, “Em làm vậy cũng nguy hiểm lắm, thật sự anh không mong thấy em vì người không liên quan mà gây chuyện tổn hại đến bản thân.”

Trầm Trạch Nam nhẹ nhàng ôm tôi, “A Kỳ, anh yên tâm, việc này em xử lý rất gọn gàng, không ai điều tra ra em được đâu, hơn nữa có phát hiện em cũng không để họ làm được gì.”

Hắn hôn lên tai tôi, “Thấy anh lo lắng cho em như vậy, em hạnh phúc lắm.”

Tôi cảm ghét lườm hắn, “Lúc nào em cũng nói chuyện buồn nôn được.”

“Thật sự em vui lắm mà.”

“Biết rồi, em không cần cường điệu nữa.”

“A Kỳ...”

“Anh đã bảo biết rồi.”

Trầm Trạch Nam đột nhiên lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, hắn quỳ một chân xuống đất, vô cùng nghiêm cẩn nhìn tôi, “A Kỳ, em muốn hỏi anh, anh đồng ý cưới em nhé?”

Hành động này của Trầm Trạch Nam làm tôi ngây ngẩn cả người, tôi nhìn vào cái hộp mở ra trên tay hắn, bên trong là một chiếc nhẫn.

“A Kỳ, anh đồng ý nhé?” Trầm Trạch Nam vẫn duy trì tư thế quỳ, giữa đầu kiên nhẫn hỏi tôi.

Tôi bỗng chốc thấy hốc mắt mình nóng lên, sau đó cúi người ôm chầm lấy hắn, “Ừ.”

“A Kỳ, em chỉ muốn nói với anh, dù cho thời gian trôi qua bao lâu, cho dù cuộc sống có bao nhiêu thay đổi bao nhiêu biến cố, em vẫn yêu anh như ngày đầu, khao khát ở bên anh trọn đời.”

“Ừ.”

“A Kỳ, vài ngày nữa mình ra nước ngoài kết hôn đi.”

“Ừ.”

“A Kỳ, em sẽ đối xử tốt với anh cả đời.”

“Ừ.”

“A Kỳ, em yêu anh.”

“Ừ.”

“A Kỳ, anh có yêu em không?”

“Ừ.”

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoi-dau>